№ 36 (2787) ■ П'ятниця, 22 лютого 2002 року ■ Ціна договірна

Голос України

Газета Верховної Ради України

Зустріч Івана Плюща і Хав'єра Солани.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ЦЬОГО ДНЯ

■ 1894 р. Засновано першу організацію українців в Америці —Український народний союз. ■ 1900 р. У Києві театральні колективи М. Кропивницького і братів Тобілевичів об'єдналися в «Малоруську трупу». ■ 1935 р. В Україні почався масовий рух п'ятисотенниць — змагання за 500-центнерний урожай буряків. ■ 1943 р. Постанова Державного комітету оборони СРСР про відбудову вугільних шахт Донбасу. ■ 1960 р. Не стало співака Івана Паторжинського. Найвідоміша роль — Карась в опері «Запорожець за Дунаєм».

Адмінресурс — не запорука успіху

Голова Верховної Ради Іван Плющ знає про чутки, що главам обласних і районних держадміністрацій спущено рознарядку про забезпечення на виборах певного відсотка голосів для деяких політичних партій та блоків (а тих, хто цього не виконає, буде звільнено). «Але хочу наголосити: ті, хто дуже сподівається на ці методи, помиляються. Бо виборчий закон сьогодні такий, що коли ми його дотримаємося, то губернатори матимуть не той ресурс, щоб виконати такі рознарядки».

Цю заяву Голова ВР зробив після зустрічі з Генеральним секретарем Ради Європейського союзу, верховним представником з питань спільної зовнішньої та безпекової політики Хав'єром Соланою **(на знімку вгорі)**. Під час розмови з високим гостем Іван Плющ наголосив також на якості нинішнього закону про вибори народних депутатів. Він висловив упевненість, що закон надає всі можливості для проведення чесних і прозорих виборів

(Закінчення на 5-й стор.).

Візит у відповідь

Парламентська делегація України на чолі з Головою Верховної Ради Іваном Плющем наступної неділі має прибути до Пекіна. Зараз сторони остаточно узгоджують деталі програми, яка передбачає, зокрема, переговори з Головою Постійного комітету Всекитайських зборів народних представників (ВЗНП) Лі Пеном, зустрічі з керівниками законодавчих органів провінції Хайнань і міста центрального підпорядкування Шанхай.

(Закінчення на 5-й стор.).

У Центрвиборчкомі

«Райдуга» зійшла. З виборчої дистанції

Число учасників виборчих перегонів зменшилося: ЦВК зняла з реєстрації блок політичних партій «Райдуга», оскільки Печерський райсуд Києва 15 лютого ц. р. визнав неправомірними і недійсними рішення про створення і перейменування цього блоку. Поріділи ряди і в марафонців-одномандатників: 43 претенденти на депутатство вибули, і виборчий забіг продовжують 3461 кандидат.

(Закінчення на 2-й стор.).

! У номер

Мільярд не за горами

У 2,2 разу — до 433 мільйонів гривень — збільшило торік обсяги виробництва маріупольське ВАТ «Азовмаш». При цьому частка експорту досягла 60 відсотків. До кінця цього року маріупольські машинобудівники планують випустити продукції щонайменше вдвічі більше — на 850 мільйонів гривень, а за сприятливих умов — до 1 мільярда гривень.

На підприємстві покладають надії на нові види продукції. Нещодавно тут освоєно випуск цистерн для перевезення світлих нафтопродуктів об'ємом 95 кубометрів. Перша партія вже проходить випробування Туреччині. На замовлення італійської фірми «Ансальдо» маріупольці виготовляють кранове і технологічне обладнання для заводу із переробки відходів ЧАЕС у Славутичі. В активі «Азовмашу» також нові унікальні портальні крани, **повідомляє наш власний кореспондент Ліна КУЩ.**

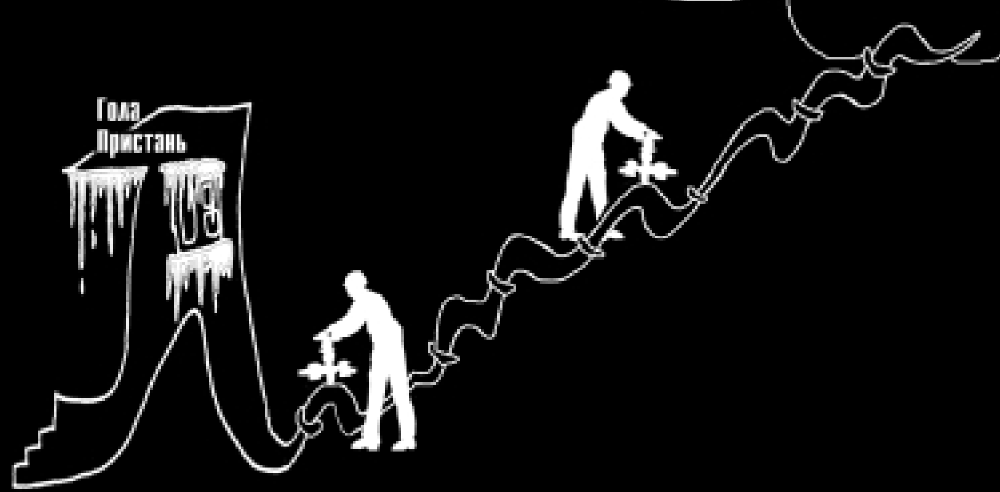
Врожай-2002

Посівна починається з дефіциту

«Лютневі вікна» стали справжнім подарунком для сільгосппідприємств південних регіонів. Скориставшись теплими зимовими днями, хлібороби засіяли яровими зерновими 68 тисяч гектарів. Із них у Криму — 34 тисячі, в Одеській та Херсонській областях — по 15. Сонячна погода сприяє проведенню й інших польових робіт: оранці угідь та підживленню озимих мінеральними добривами. Масова посівна, прогнозують у Мінагрополітики, розпочнеться на два тижні раніше від звичайних термінів.

(Закінчення на 3-й стор.).

ЯК МЕР ПО ГАЗ ХОДИВ

Мал. Євгенії ВАСИЛЬЧЕНКО.

Цьогорічна зима взяла у сніговий полон не тільки Україну, а й усю Європу. Вкрилися снігом пальми на Лазурному березі, сніжно було не лише в Німеччині, а й в Італії, на півдні Іспанії, навіть на Близькому Сході. Що й казати про південь України. Що при цьому відчули мешканці Барселони чи Рима, міського голову Голої Пристані Анатолія Негру не цікавило. Не тому, що він людина безсердечна, а тому, що самопочуття мешканців рідного міста турбує його набагато більше.

(Закінчення на 8-й стор.).

Депортовані вимагають визнання

А Актуально

Понад півтисячі членів Волинського громадсько-культурного товариства «Холмщина» звернулися з листом до Верховної Ради та Президента України, щоб ті прискорили прийняття закону про депортованих українців.

Тутешня громада холмщаків складається переважно з нащадків насильно переселених із-за Бугу під час повоєнної операції «Вісла» українців. Нині товариство веде облік переселенців з Польщі, збирає відомості про жертви депортації, втрачене майно, факти знущання з українців. Холмщаки домагаються, щоб держава визнала їх депортованими і прирівняла до учасників війни. А на тлі непопулярного рішення польського уряду про запровадження візового режиму вони вимагають звільнення від сплати за виготовлення закордонного паспорта і спрощення механізму одержання віз. Адже на їхній малій батьківщині мешкають рідні, у багатьох зосталися там могили дідів і батьків.

Роман ЖИЖАРА.

Луцьк.

Фотофакт

У Рівному бійці «Беркута» на чолі з Тарасом Шелестюком затримали члена організованої злочинної групи Романа Ш. Злочинці здійснили низку розбійних нападів.

Фото Ярослава МЕЛЬНИЧУКА.

P. S. **2001 року в Україні рівень смертності вдвічі перевищив народжуваність**

Президентові загальнонаціональної програми «Людина року» А. РАЙЦИНУ

Шановний Аркадію Емільйовичу !

Хочу подякувати вам як президенту загальнонаціональної програми «Людина року» та вельмишановній Вищій академічній раді за оцінку моєї діяльності у стінах Верховної Ради України. Репрезентативна кількість експертів з усієї країни, тривалість спостережень та вибір номінантів і лауреатів рейтингу засвідчують вагомість авторитету даного проекту, який щорічно запалює на політичному, духовному та бізнесовому небосхилі держави нові яскраві зірки.

Сьогодення нашої країни створює новий формат взаємовідносин між владою та народом, висвітлюючи всі грані взаємооцінки. І тому я вважаю, що під час виборчих перегонів, з якими, на превеликий жаль, збігається в часі проведення програми «Людина року», визначення першості у парламентських і політичних номінаціях може належати лише нашому електорату, який довіряє нам свою долю, оцінюючи за ділами та вчинками. Переконаний, що саме його голосування засвідчить відповідний рейтинг внеску народних обранців у справу розбудови України і утворення демократичного, правового громадянського суспільства нашої держави.

Усе вищезазначене схиляє мене до думки про недоцільність напередодні виборів до Верховної Ради України вдаватися до таких кроків самореклами. І тому я змушений зняти свою кандидатуру з участі в загальнонаціональній програмі «Людина року» в номінації «Парламентар року».

Бажаю організаторам і переможцям акції успіху в усіх справах, здоров'я, добра, благополуччя і нових вагомих звершень в ім'я нашої єдиної України.

Степан ГАВРИШ,
заступник Голови Верховної Ради України.

 У комітетах ВР

Удосконалення процедури банкрутства

Комітет Верховної Ради України з питань економічної політики, управління народним господарством, власності та інвестицій рекомендував парламенту ухвалити в другому читанні законопроект про внесення змін і доповнень до деяких законів України в галузі вдосконалення процедури банкрутства та примусового відчуження державного майна.

Як повідомляє Інформуправління ВР, законопроектом пропонується, зокрема, ввести в дію механізми загальної процедури банкрутства юридичних осіб, що є об'єктами права комунальної власності. Надати уряду України право затверджувати методику оцінки майна під час провадження у справах про банкрутство державних підприємств; об'єктів, в статутному фонді яких належна державі частка акцій перевищує 25 відсотків; об'єктів, які мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави. Передбачається покласти обов'язки з продажу вищеназваних підприємств на державні органи приватизації.

Фотофакт

У Запоріжжі триває збір підписів на захист місцевої телекомпанії «Хортиця», яка тимчасово припинила мовлення за рішенням Нацради з телебачення та радіомовлення.

Фото Бориса ДВОРНОГО (Укрінформ).

 Співробітництво

Проблеми безпеки актуальні як ніколи

У Харкові відбулася чотиристороння зустріч секретарів Рад безпеки України, Російської Федерації, Республіки Білорусь та Республіки Польща. Протягом двох днів керівники рад обговорювали у приміщенні Національної юридичної академії найактуальніші проблеми в галузі безпеки чотирьох держав, вели двосторонні консультації.

Відкриваючи зустріч, секретар РНБОУ Євген Марчук наголосив, що їм випала чудова нагода у такому складі обговорити найважливіші питання співробітництва у сфері безпеки країн, що є сусідами.

Характеризуючи сучасну ситуацію, він нагадав, що тероризм сьогодні проявляє себе в усх куточках земної кулі. Створюється серйозна загроза не лише міжнародній безпеці, а й окремим регіонам.

Ще однією очевидністю є інтернаціоналізація злочинності. На відміну від урядів і правоохоронних структур різних країн, які діють в рамках державних кордонів та національних законодавств, для кримінальних угруповань практично не існує жодних бар'єрів. Транснаціональні злочинні організації консолідуються, діють далі витонченіше, використовуючи для своїх цілей останні досягнення науки і техніки.

Не менш небезпечна загроза — відмивання доходів від злочинної діяльності. Ця проблема дуже актуальна для країн Центральної та Східної Європи, нових незалежних держав. Критичне становище склалося і з забезпеченням належного режиму державних кордонів й оснащенням їх за міжнародними стандартами...

Є домовленість між секретарями не підходити до проблем тероризму, а також до будь-якої іншої злочинної діяльності з подвійними стандартами. Перешкоджати відмиванню брудного капіталу, незаконному транспортуванню та розповсюдженню наркотичних речовин, торгівлі людьми та людськими органами. Забезпечувати безпеку транспортних магістралей, газових та нафтопроводів. І навіть впливати на епідемії грипу, котрі теж нерідко виникають не самі по собі.

Секретарі Рад безпеки заявили, що це перша, але не остання зустріч. І двері до цього «Клубу чотирьох» залишаються для колег відкритими.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Вибори-2002

«Райдуга» зійшла. З виборчої дистанції

(Початок на 1-й стор.).

ЦВК затвердила форму бюлетеня для голосування в одномандатних виборчих округах. Його виготовлятимуть на поліграфкомбінаті «Україна» на папері блакитно-білого кольору. На блакитному боці бюлетеня в алфавітному порядку під порядковими номерами буде зазначено прізвище, ім'я та по батькові кандидатів у депутати в цьому окрузі, їх рік народження, місце проживання і роботи, партійність, ким висунутий. Праворуч проти відомостей про кожного кандидата в депутати буде розташовано порожній квадрат для волевиявлення виборця. Після прізвищ усіх кандидатів — слова «Не підтримую жодного з кандидатів у народні депутати України». Виборчий бюлетень міститиме роз'яснення про порядок його заповнення виборцем під час голосування.

Виготовлятимуть бюлетені для голосування з суворим обліком, вони матимуть декілька ступенів захисту, а їх довжина залежатиме від кількості кандидатів в окрузі. Сьогодні у ЦВК за участю представників партій і блоків, які беруть участь у виборах, має відбутися жеребкування порядку розміщення переліку партій у виборчому бюлетені для голосування в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі.

Зареєстровано і перших офіційних спостерігачів на парламентських виборах. Це — 34 представники Бюро з демократичних інститутів і прав людини ОБСЄ. З другої спроби ЦВК також зареєструвала кандидатом у депутати, після виправлення документів, першого номера у списку Соціал-демократичної партії України — Юрія Буздугана.

У Центральній виборчій комісії

Уже вкотре ЦВК довелося затверджувати зміни до складу окружкомів через відмову їх членів працювати на виборах. За словами М. Рябця, у ЦВК дуже стурбовані цією ситуацією, яка може призвести до блокування роботи окружних виборчих комісій. Скажімо, в 134-му окрузі в Одесі впродовж двох днів не може відбутися засідання окружкому, оскільки не приходять дев'ять членів комісії. Відтак на території цього округу досі не утворено виборчих дільниць.

Одним із найцікавіших «ноу-хау» нинішніх виборів стали двійники. За словами Голови ЦВК Михайла Рябця, по двоє, троє, а то й четверо кандидатів із однаковими прізвищами зареєстровано в 47 округах.

На рахунки виборчих фондів партій і блоків надійшло 13 млн. 312 тис. грн. На сьогодні найбільше коштів уже витратили «За єдину Україну!», «Яблуко», «Наша Україна», СДПУ(о), ПЗУ і «Жінки за майбутнє», а деякі партії і блоки досі не мають на своїх виборчих рахунках жодної гривні.

Характеризуючи виборчий процес загалом, Михайло Рябець заявив: «Такої напруги жорстокої політичної боротьби ми не спостерігали за десять років незалежності України. І незважаючи на значно досконаліший виборчий закон, сьогодні в нас є чимало проблем, які створюються штучно. З одного боку, самими суб'єктами виборчого процесу, а з другого — окремими керівниками ЗМІ». Ці проблеми стануть предметом розмови на найближчих засіданнях ЦВК.

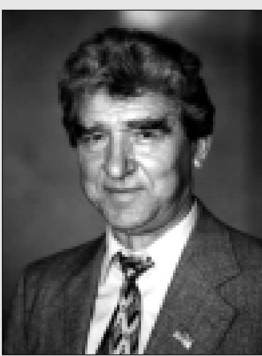
Юліана ШЕВЧУК.

Що таке адмінресурс?

Верховний Суд України зобов'язав Центральну виборчу комісію розглянути скаргу партії «Яблуко» з приводу порушення виборчого законодавства блоком «За єдину Україну!» до 26 лютого. **Як повідомляє «Інтерфакс-Україна»,** Верховний Суд частково задовольнив скаргу партії «Яблуко», визнавши «неправомірною бездіяльність» ЦВК, котра не розглянула у відведений законом час скаргу партії, яка вважає, що блок «За єдину Україну!» порушив правила ведення агітаційної кампанії. Водночас суд відмовив у задоволенні другого пункту заяви партії «Яблуко», в якому було прохання зобов'язати ЦВК розробити порядок використання ЗМІ під час ведення передвиборної агітації.

А поки що тривають суперечки про використання на виборах адмінресурсу. Інститут політики України підготував політологічно-правове роз'яснення «Що таке адміністративний ресурс?»: «політологічний термін, що його застосовують для пояснення використання органами державної влади та місцевого самоврядування або кандидатами в народні депутати, які є державними службовцями, своїх повноважень для досягнення політичних або корпоративних цілей шляхом порушення норм чинного законодавства».

Щиро вітаємо

з 65-річчям від дня народження народного депутата України, першого заступника голови Комітету з питань промислової політики та підприємництва Гурова Вадима Миколайовича.

Зичимо довгого віку і добра, щастя і здоров'я, творчого натхнення і наснаги, удачі і благополуччя, політичного довголіття і нових здобутків у роботі та громадсько-політичній діяльності.

Фракція партії «Демократичний союз».

 Колізія

Обшук в «Обкомі»

19 лютого в офісі інтернет-видання «Obkom. net» упродовж двох годин податкові органи здійснювали перевірку. Невдовзі прес-радник податкової міліції Державної податкової адміністрації Олексій Вознюк заявив, що обшук в офісі українського інтернет-видання було проведено випадково, оскільки перевірялися сусідні з ним фірми, і що співробітники податкової міліції не ставили завдання перевіряти це видання, як і інші ЗМІ.

Водночас, **як повідомляє «Інтерфакс-Україна»,** головний редактор інтернет-видання «Obkom. net» Олексій Миронов стверджує, що, попри заяву про помилковий характер обшуку в його офісі, податкова міліція продовжує перевірку і відмовляється віддавати вилучену техніку. Один із авторів інтернет-видання має намір звертатися до суду за фактом заподіяння йому моральної шкоди.

Як повідомили кореспондентові «ГУ» в прес-службі ДПА, нині податкова перевірка інтернет-видання не відбувається, але триває передбачена законом процедура визначення долі вилученої техніки та матеріалів.

Раніше глава Державної податкової адміністрації Микола Азаров заявляв, що під час виборчої кампанії не проводитимуться перевірки ЗМІ. ДПАУ склала графік перевірок, починаючи з квітня, і заздалегідь опублікувала його.

Такої напруги жорстокої політичної боротьби ми не спостерігали за десять років незалежності України

Диплом і медаль

вручено першому заступникові прем'єр-міністра Азербайджанської Республіки Аббасу Аббасову. Він став почесним доктором Міжнародної Кадрової Академії

У складі МАУП функціонує Українсько-азербайджанський інститут соціальних наук та міжнародних відносин імені Гейдара Алієва, де навчаються студенти із Азербайджану.

Рішенням президії Міжнародної Кадрової Академії А. Аббасову надано звання та вручено диплом і медаль Почесного доктора МКА за особистий внесок у розвиток міжнародного співробітництва.

Під час зустрічі з адміністрацією, професорсько-викладацьким колективом та студентами Академії А. Аббасов високо оцінив професіоналізм та якість підготовки фахівців у МАУП — за рішенням президента Азербайджану щорічно 20 абітурієнтів направляють на навчання до Академії.

Відповідаючи на запитання студентів, А. Аббасов окреслив перспективи розвитку транспортних комунікацій (відродження Великого шовкового шляху, будівництво нафтопроводу Баку—Одеса—Гданськ; участь українських компаній у геологорозвідувальній діяльності), а також зупинився на проблемі мирного врегулювання азербайджано-вірменського конфлікту.

Тенденції

І подешевшає, і побільшає

Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча відновить станцію питної води в селищі Сартана. Після введення в експлуатацію комплексу міський водоканал зможе отримати додатково до 400 кубометрів води на годину. Вода подешевшає, і її вистачить на потреби і підприємства, і частково мешканців Іллічівського району міста.

Через нестачу обігових коштів комбінат змушений відмовитися від послуг Укрпромводчермету. Металурги збираються організувати виробництво бутильованої питної води із відновленого джерела.

Ліна КУЩ.

Донецька область.

Армія

Техніка підвела — людина ні

Завдяки високій майстерності командир екіпажу гелікоптера Мі-8 полковник Петро Насіковський врятував своє і життя чотирьох офіцерів.

Машина одного з авіаполків ВПС України виконувала плановий політ. Перебої в роботі двигуна пілот відчув раніше, ніж помітив неполадки на приладах. Миттєво виконавши необхідний маневр, він спрямував гелікоптер на посадку. Саме ці лічені секунди й вирішили долю машини та пасажирів. Згодом вони разом з усіма членами ескадрильї щиро привітали свого рятівника з нагородою Головнокомандувача ВПС України — цінним подарунком.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

«Сучасна Британія»

Акції

Триденний інформаційний ярмарок з такою назвою, організований посольством Великої Британії та Британською Радою в Україні спільно із обласною науковою універсальною бібліотекою імені Дмитра Чижевського, завершується сьогодні в Кіровограді.

Основна мета заходу — ближче ознайомити українців із Сполученим Королівством та сприяти подальшому розвитку контактів між державами на регіональному рівні.

Під час акції кіровоградці отримали максимальну інформацію про Шотландію, Англію, Уельс. На прикладі виборів мера Лондона ознайомилися із новітніми інформаційними технологіями у виборчому процесі тощо.

Значну увагу було приділено розвиткові партнерських відносин між Кіровоградщиною і Великою Британією. Зазначалося, що ці зв'язки сягають ще вікторіанської епохи, часів найвищого розквіту Британської імперії в XIX столітті. Так, початок промислового виробництва у тодішньому Єлисаветграді було покладено саме родиною англійських підприємців Ельворті. До речі, їх нащадки заснували в Англії громадську організацію «Друзі Кіровограда», яка фінансово підтримує стажування кіровоградських викладачів та студентів у навчальних закладах Лондона.

Олег БОНДАР.

Кіровоград.

Фото Сергія СВЄТЛИЦЬКОГО (УНІАН).

Фотофакт

Посол Росії в Україні Віктор Черномирдін приймає хліб-сіль перед початком церемонії відкриття будинку для російських моряків, збудованого в Севастополі за вказівкою президента РФ Володимира Путіна.

Посівна починається з дефіциту

Врожай-2002

(Початок на 1-й стор.).

Ранній старт нинішнього року дуже доречний. Зимові місяці не були сприятливі для озимих. За попередніми даними, із 8,7 мільйона засіяних восени гектарів понад 10 відсотків не зійшли, і їх доведеться пересівати.

Не встигли польові роботи як слід стартувати, а аграрники б'ють на сполох з приводу дефіциту матеріально-технічних ресурсів. Держкомстат повідомляє: Івано-Франківська, Закарпатська, Харківська та Сумська області недостатньо забезпечені посівним матеріалом. Нестача «хлібного» насіння в двох останніх областях фахівців непокоїть найбільше — адже вони профільні зернові.

Валерій ДРУЖЕНКО.

У номер

Чернігів

Парад на Красній площі

Святковий парад з нагоди 60-річчя з дня заснування Чернігівського прикордонного загону відбувся на Красній площі обласного центру.

Прикордонники отримали новий бойовий прапор, який їм вручив начальник головного штабу Прикордонних військ України генерал-полковник Павло Шишорін. З нагоди ювілею в обласному театрі ім. Т. Шевченка охоронців кордону привітали представники громадськості та влади, а ансамбль пісні і танцю Прикордонних військ України подарував учасникам урочистого зібрання чудовий концерт, *повідомляє наш власний кореспондент Сергій ПАВЛЕНКО.*

Полтава

Тили одержують ордери

Ошатний будинок по провулку Давидовського в Полтаві напередодні Дня захисника Вітчизни заселили 35 сімей вояків — нині служивих і відставних, колишніх «афганців», «чорнобильців», інвалідів. Чудові сучасні квартири зведено за програмою «Житло—військовим» ВАТ «Полтаватрансбуд». Ця програма в місті здійснюється четвертий рік, і щойно споруджений будинок став уже тринадцятим. Незважаючи на магічне число, не останнім, бо є реальні підвалини до кінця року спорудити їх ще декілька, *повідомляє наш власний кореспондент Григорій ГРИНЬ.*

Луганськ

Хоча й картонні, але надійні

Відкрите акціонерне товариство «Рубежанський картонно-тарний комбінат» уже втретє виграє тендер на виготовлення і поставку урн для голосування. Комбінат мусить до 10 березня виготовити 60 тисяч ящиків. Продукція рубежанських картонників надійде в усі області України, *повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.*

Сімферополь

Похолоднішає... від морозива

Випуск якісного і смачного морозива розпочало в Криму нове підприємство, сворене київською виробничо-комерційною фірмою «Рута». Уклавши угоду оренди з фабрикою морозива ВАТ «Кримхолод», «Рута» встановила нову італійську лінію з виробництва «солодкого льоду», замінила старе холодильне устаткування. Вартість проекту, розрахованого на випуск морозива загальним обсягом близько мільйона тонн, — 780 тис. доларів. Місячний обсяг становить 200 тонн, а до літнього сезону його значно збільшать, *повідомляє наш власний кореспондент Віктор ХОМЕНКО.*

Київ

Нас ощасливлять вітчизняним мобільником

П'ять українських підприємств розроблюють проекти з виробництва мобільних телефонів. За словами голови Держкомітету зв'язку та інформатизації України Станіслава Довгого, йдеться про створення вітчизняного бренду, під яким випускатимуться апарати. Він зазначив, що нині практично всі стільникові телефони, які продаються в країні, з метою зменшення податків складають в Україні із імпортних комплектувальних. У даному разі йдеться про те, щоб створити в Україні свої торгову марку, розробку та дизайн телефонного апарата. Держкомзв'язку розгляне ці проекти і вибере найкращий, який буде реалізовано, *повідомляє «Інтерфакс-Україна».*

Як ми пропагуємо рідну мову

21 лютого 2000 року вперше в багатьох країнах світу було відзначено Міжнародний день рідної мови, запроваджений резолюцією Генеральної конференції ЮНЕСКО. Мета полягала в підтриманні мовного розмаїття. Дату обрано не випадково — рівно 50 років тому, 21 лютого 1952 року, в Бангладеш влада жорстоко придушила демонстрацію протесту проти урядової заборони на використання в країні бенгальської мови. Відтоді цей день у Бангладеш став Днем полеглих за рідну мову.

Президент Леонід Кучма 8 лютого минулого року видав доручення, яким зобов'язав тодішній уряд «започаткувати щорічне проведення Всеукраїнського огляду-конкурсу творчих робіт з пропаганди рідної мови». Але воно досі не виконано. Чому? Про це розповідає колишній завідувач сектору мовної і національної політики Кабінету Міністрів України, член Національної спілки журналістів Тарас МАРУСИК.

— Для того, щоб квітневий указ Президента почав працювати, потрібно було прийняти ще кілька документів, серед них і постанову Кабінету Міністрів про створення державного департаменту мовної політики. На думку віце-прем'єр-міністра з гуманітарних питань Володимира Семиноженка, найбільш підходящим місцем для такого органу є міністерство під керівництвом Василя Кременя. Тому не дивно, що старання Семиноженка позначилися на президентському указі. А далі події розгорталися у досить швидкому, як на «чухраїнську» ментальність, темпі. Спочатку — ліквідація самого сектору через вісім днів після завершення III Всесвітнього форуму українців і через чотири дні після святкування десятої річниці незалежності.

— А що було потім?

— Усе за «логікою» відзначення в Україні Європейського року мов, який, до речі, пройшов на всьому континенті на вельми високому офіційному рівні. У листопаді ліквідовано Раду з питань мовної політики при Президентові України, причому голову цього дорадчого органу Миколу Жулинського досі офіційно про це не повідомлено. На грудень планувалося завершення у зв'язку з іншим дорученням Леоніда Кучми всеукраїнського обговорення проекту нового українського правопису. Цю справу, здається, покладено в довгу шухляду. Вже цього року Анатолій Кінах підписав документ, згідно з яким уряд планує понизити статус Української національної правописної комісії при Кабінеті Міністрів, передавши її до відання Міністерства освіти і науки, під крило того самого Василя Кременя. Якщо додати до цього, що на нинішній день не залишилося жодної структури, яка координувала б державну мовну політику у масштабах держави, це значить, що такої політики в нас фактично немає. А різні разові заходи лише підкреслюють благородне радянське походження всіх причетних до перетворення єдиної України на мовну пустелю.

— Ви такий песиміст?

— Звичайно, ні. Просто шлях буде довший і складніший.

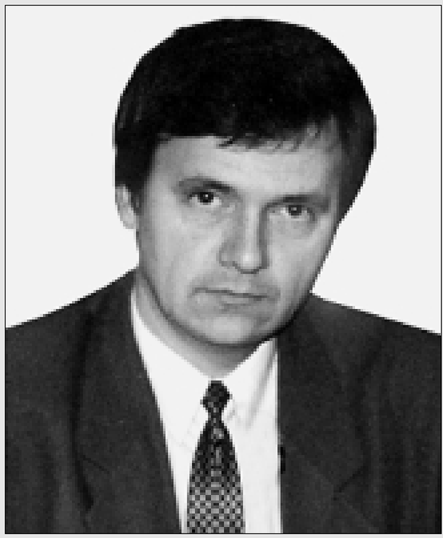
Людмила КОХАНЕЦЬ.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Не залишилося структури, яка координувала б державну мовну політику

У нас немає лівих і правих. Є «костюми» на відповідний момент

Виборчий блок «Проти всіх» утворили Патріотична партія України та Партія малого і середнього бізнесу. Як зазначив його лідер Микола Габер, мета блоку — розчистити владний майданчик для майбутніх політичних сил.

Поговоримо про важливе

— Ви «Проти всіх». Рішуче. Принаймні неординарно. Ви цією антитезою до суцільних «за» хотіли привернути до себе увагу? Гадаєте, оригінальна назва допоможе?

— А ми не назвою візьмемо, а позицією. Вона ж і вам видалася неординарною. «Проти всіх» — це позиція наших виборців.

— І ви вирішили вдалим ходом, вдалою «торговою маркою» використати протестний електорат. Тих, хто не нехтує своїм громадянським правом на волевиявлення, але стабільно голосує проти всіх?

— Однозначно, але не людей використати, а їхній вибір. Протягом двох років ми вивчали, аналізували настрої та прагнення виборців. Звичайно, можна сісти й легко написати програму. Гарну, багатообіцяльну, заманливу. Але ця програма буде відірваною від життя, як сотні вже написаних-переписаних.

А з приводу пропагандистського ходу... Хіба це не приклад того, що ми, навіть не маючи великих грошей, зуміли вдало організувати виборчу кампанію? На відміну від багатьох блоків, які, будучи нездатними придумати щось нове, використовують стереотипи, вичитані в російських чи американських книжках. Що ми отримаємо від таких політиків, коли вони прийдуть до влади? Вони знову тупо «списуватимуть реформи» з Англії чи з іншої країни і так само тупо намагатимуться насадити їх в Україні. Державний апарат і далі житиме окремо, а люди окремо. Вони й зараз якось виживають лише тому, що перестали надіятись на державу. Я маю на увазі не країну, а саме державний апарат. Бо країну вони люблять і хочуть тут жити, але жити достойно.

— Ви списувати не будете. Який тоді варіант пропонуєте для приборкання державного апарату? Щоб він відчував себе найнятим слугою громадян, а не їх господарем.

— Європейський. Знаєте, це коли спочатку приглядаються, де люди протоптують доріжку, а вже потім її вимощують. Це найраціональніший шлях розвитку. Не ламати людину, а облаштовувати її дорогу, допомогти пересуватися так, як вона хоче сама.

Ми не хочемо маніпулювати чиєюсь волею. Ми просто хочемо донести до тих 30—40 відсотків, які взагалі не ходять на вибори, що їхній голос буде почуто. Бо звідки з'являється байдужість? Коли я вас слухаю, вам цікаво зі мною розмовляти. Коли ви щось кажете, а я вас не чую — ви втрачаєте інтерес до такого співрозмовника. Так само і виборці. Коли враховують їхню думку, вони не уникатимуть виборчих дільниць. Це перше. Друге. Є частина людей, їх приблизно шість відсотків, а за нашими оцінками навіть дванадцять, які приходять і голосують проти всіх. І це їхня громадянська позиція. Звідки вона? Подивіться на наші виборчі загони. Один кращий від другого. А якщо не просто подивитися, а ще й послухати, взагалі може голова обертом піти: такі солодкі обіцянки — просто соловейки. А згадайте, які маневри політичним колом вони здійснювали під це «тьохкання». Тасуються, як карта в колоді. Ті самі обличчя, ті самі люди. Та сама когорта. І нічого не змінюється в житті. Ми кажемо, де обіцяні реформи, де поліпшення життя, де незалежна багата Україна? А звідки все це візьметься, якщо люди ті самі? Нічого нового вони запропонувати не можуть. І частині електорату —аж ніяк небайдужій частині — нічого не залишається, як проголосувати проти всіх.

— Напевне, цього разу небайдужій частині нічого не залишиться, як проголосувати за «Проти всіх».

— Ви даремно іронізуєте. Спостерігаючи тривалий час за політичною кухнею, ми впевнилися: для того, щоб Україна справді могла здійснити прорив, треба комусь розірвати зачароване коло. І саме на цих виборах. Бо якщо все залишиться постарому, змін не буде. Хоч би хто був Президентом України, хоч би хто прийшов до парламенту. Є лише один спосіб змінити життя на краще — розчистити дорогу керівникам нового покоління. Ми знаємо, як це зробити. Приклади є: Угорщина, Чехія, Німеччина, Польща. Ви пам'ятаєте, там спочатку запровадили закон, яким людям, що були пов'язані з компартією, заборонили перебувати на державній роботі і в силових структурах.

— До речі, як ви ставитеся до запровадження в Україні закону про люстрацію?

— Двома руками «за». Це потрібно було зробити ще 91-го року. Тоді в нас проблем не було б. Це дуже демократичний закон: людей не переслідують, їх не судять, дають можливість займатися бізнесом, наукою, творчістю, громадською роботою. Але не довіряють державну службу. А що в нас? Людина не хоче розлучатися з кріслом. Її просто не можна від нього відірвати. Навіть зміною політичної погоди. Її просто не пускає система. До речі, першою нашою законодавчою ініціативою буде проект закону про заборону обіймати керівні посади в органах державної влади особам, які перебували на таких посадах до 1 січня 2000 року.

— А ви не боїтеся, що і вам можуть дорікнути тим самим. Уперше до парламенту прийшли під знаменом прогресивного соціалізму. Тепер — член фракції «Батьківщина». Балотувалися в Президенти, стартували на крісло Голови Верховної Ради, нині перемістилися в «Проти всіх». Також система не пускає?

— По-перше, я потрапив до парламенту під знаменом Патріотичної партії. Просто на той час офіційно вона ще не була зареєстрована. Разом ще з двома політичними силами ми об'єдналися з командою Наталії Вітренко. Це правда. І кожен з нас тоді попрацював на переможний результат. З фракції ПСПУ я не виходив, мене з неї виключили — за, як ви висловилися, спробу стартувати в крісло голови. Так, я зараз у фракції «Батьківщина». До речі, я до неї не входив, я її створював разом зі своїми колегами. Тому я не боюся, що мені дорікнуть політичною метушнею. Мені не соромно за мої вчинки.

— «Проти всіх» звучить опозиційно. Ви себе вважаєте опозицією?

— Третьою силою.

— Цікаво. Ваша партія була одним з фундаторів «Форуму національного порятунку». Коли «патріоти» випали зі списку суб'єктів демократичної опозиції, журналістам роз'яснили, що Микола Габер хоч і не їде разом з ними, але поряд, паралельно. То уточніть, будь ласка: «Проти всіх» — це сателіт блоку Юлії Тимошенко чи третя сила?

— Політики всі поряд. Навіть ті, хто є антиподами. Всі вони в тому зачарованому колі, про яке я розповідав. Ми — за ним. Тому ми — третя сила. Нас можна ідентифікувати за принципом відповідальності. Такої само відповідальності вимагаємо і від виборців. Вони мають зрозуміти, що обирати треба не між поганим і дуже поганим, а між гарним і дуже гарним...

— А якщо таких не пропонують?

— То треба проголосувати проти всіх. Якщо цього не зробити, то все відбуватиметься так, як раніше. Навіть ще гірше буде.

— Вам би взяти собі за гасло: «Анархія — мати порядку».

— Чому анархія? Я ж не кажу про безвладдя. Україна дуже багата на розумних людей. У нас десятки тисяч могли б стати президентами, сотні тисяч — прем'єр-міністрами, ще більше — міністрами. Це просто розхожа формула про кадровий дефіцит. Її свідомо закидають, щоб жорстко відфільтрувати приплив цих розумних і нових людей. Мовляв, погано живемо, дуже погано, але ж немає кого обирати. Неправда! Треба лише дати можливість, розчистити дорогу новим іменам. Раз і назавжди. Ті, хто прийде після нас, обов'язково будуть кращими, ніж ті, хто був до нас. Ми є тим часовим виміром, коли одна доба закінчується, а інша починається. Але, щоб інша почалася, до влади маємо прийти ми. Попереджаю, настає час «Ч».

— Дякуємо за попередження. У вашому «часовому вимірі» багаті на кадровий резерв? Хто там у вас з відомих талантів?

— Ось бачите, і ви потрапили в полон стереотипів. Подавай вам тільки відомі, розкручені імена. А таланти самі по собі вас не цікавлять? Ми до свого списку ставимося дуже жорстко. До речі, він може скоротитися на 10—12 кандидатів. Бути членом нашого блоку дуже відповідально: треба хотіти і треба могти. А якщо вже вас так цікавлять відомі імена, то у нас їх дуже багато. Це яскраві таланти, неординарні особистості. Люди, які можуть принести щось нове. Необтяжені минулим. Це основне для нового парламенту. Вважаю, що і в інших виборчих блоках мають так само поставити питання. Хай приходять нові люди: молоді, літні. Але — нові.

— Проти всіх — це не ідеологія. Даруйте, ви нас не переконали. Хто ви? Праві? Ліві? Центр?

— Чому не ідеологія? Це чітка ідеологія громадянського патріотизму. Ви забуваєте, що і один у полі воїн. Одна людина — це дуже багато. Це цілий світ. І коли ми кажемо: «Один проти всіх», то стверджуємо: найвища цінність — людина, індивідум. Якщо 48 мільйонів будуть особистостями, то й держава буде великою. Не може бути щось велике з маленьких кволих українців, які себе вважають за ні за що. Краще п'ять людей, котрі можуть вмерти, знаючи, за що, ніж сотні боягузів, які будуть розбігатися по полю.

«Проти всіх» — це ідеологія виборця. Її сформувало суспільство. Гадаю, сильнішої просто немає. Всі хочуть бути «за». Вдають себе за біленьких і гладеньких, всі бояться революції. Ми пропонуємо революцію. Ми пропонуємо вибух. Хочемо поламати заплановані стереотипи, розписані за домовленостями відсотки рейтингів. Лівим довіряють стільки, правим стільки...

Немає у нас ні лівих, ні правих. Є просто назви, є «костюми», які одягають відповідно до потреби, відповідно до сезону на певну моду.

— Ви не боїтеся своїм «вибухом» налякати виборців? Кажуть, що українці люблять стабільність.

— Людині дістається лише тоді щось, коли вона готова до боротьби, до бунту, до відстоювання своїх інтересів. Бо що таке стабільність? На кладовищі теж усе стабільно. Така стабільність мене не задовольняє. І я готовий бути в лавах тих, хто бунтуватиме. Україна може відбутися тільки в боротьбі.

Ось приклад із цивілізованого світу. Французькі авіадиспетчери заявляють, що англійці чи німці одержують більшу зарплату, ніж вони. Вони непогано живуть, їх не обікрали, не затримали заробітну плату. Але в когось краще. І вони вимагають, бунтують. Завдають мільйонних збитків компанії. І добиваються свого. А згадайте Англію років десять тому. Там спробували на 0,5 відсотка підняти податки. І холодні, стримані англійці зі своєю усталеною віковою демократією натовпами вийшли на вулиці, били машини, вітрини...

— Себто були не набагато кращі від нашої опозиції 9 березня.

— Гірші. Але одного дня такого бунту було достатньо, щоб закон скасували.

Там громадяни дали владі зрозуміти: на них «напали», і вони будуть захищатися. Якщо ми не готові до таких дій — нам ніхто не допоможе. Зробити це можна, лише ставши на позицію «проти всіх». Проти всіх, але за тебе: за конкретну людину. Всіх любити легко, а ви спробуйте полюбити одного. Таким, який він є: гарний чи не дуже, зручний чи не дуже, розумний чи не дуже... Як зараз кажуть — нормального середньостатистичного українця. Громадянина України. Але громадянина не лише за паспортом, бо бути громадянином — це позиція і відповідальність. Саме недовіра громадян до своєї влади і є основним підгрунтям демократії. Вони й не повинні їй довіряти, пам'ятаючи, що влада може обдурити у будь-який момент. Якщо дати їй таку можливість. Хоча б найменшу.

— А ви, якщо будете при владі, дуритимете?

— Тільки якщо ви дозволите. Ми намагатимемось цього не робити, бо хочемо, щоб нам вірили. Але якщо суспільство засне, заколисане обіцянками красивого життя... Саме тому виборець повинен бути проти всіх. Не знає, за кого голосувати, — нехай голосує проти всіх, нікому не вірить — нехай не вірить. Якщо буде створено систему недовіри до влади, то це змусить депутатів, міністрів, Президента щодня виправдовувати своє перебування на посаді. Вони мають знати, що їм не довіряють, і будь-якого дня можуть переобрати.

— Вам не образливо як громадянину платити такі великі податки? Чому люди при владі так уперто стискують податковий зашморг?

— Великі податки вигідні, бо вони ставлять людину поза межі закону. Вижити в цій державі, не порушивши закон, неможливо. Це гачок, на якому тримають нас усіх. Така система. Бо якщо ти чесна і порядна людина — ти непрогнозований. Ти непрорахований. І ти можеш поламати систему . Піти проти неї. А це небезпечно. Ось тому й не міняють податкову політику, бо система розлетиться, як гнила стіна.

— Ваш блок запропонував телевізійний проект «Політики за склом». Можливо, його варто поширити не тільки на кандидатів у депутати, а й на Кабінет Міністрів, Верховну Раду, адміністрацію Президента. Щоб люди бачили, хто і що підписує та скільки за це бере?

— Наш проект — це спроба зняти з політиків і чиновників маску. Це реалізація принципу прозорої політики. Бо коли вони не приховують, що їхнє «обличчя» створили іміджмейкери, а суспільство це «ковтає», то щось негаразд із нашим суспільством. Саме тому ми взяли на себе роль вказівного перста: дивіться, як вони себе поводять і як між собою спілкуються. Ми за те, щоб виборець бачив, що робиться на політичній кухні, хоч який бруд там є. Інакше він не знатиме, хто насправді є людиною самодостатньою, а кому створили привабливе віртуальне обличчя та віртуальні груди з віртуальними нагородами. Тому посадові особи мають весь час бути за склом: і Кабінет Міністрів, і парламент, і Президент. У нас дуже закрите, тоталітарне суспільство.

— Кажуть, що на адмінресурс нарікають лише аутсайдери виборчих перегонів. Ви відчуваєте себе аутсайдером?

— Ніколи не відчував і не відчуваю. Я не завжди перемагав. Це правда. Але ніколи не був останнім. А з приводу адмінресурсу, то нам усі телеканали вже розповіли, що ніхто його не використовує. Бо навіть не знають, що це таке. А ми й «повірили», як взагалі віримо «незалежному ефіру».

— Ми знаємо, що ви — «Проти всіх». А за кого ви трішечки «за»?

— За виборців. Як кажуть англійці, немає постійних друзів чи ворогів, є тільки постійні інтереси. Нас цікавлять інтереси українського громадянина. Якщо користуватиметесь цим принципом, не помилитесь. Бо ваше майбутнє залежить не від того, з ким ви підписали декларацію. Наш ідеал — створити у парламенті велику фракцію, члени якої будуть проти всіх. А отже, за вас. І найперше, що сьогодні треба зробити, — це прийти і проголосувати. На попередніх виборах було сфальсифіковано до 15 відсотків голосів. Це голоси тих, що не прийшли. Бо були проти всіх.

З гостем «Голосу України» розмовляли Людмила КОХАНЕЦЬ і Сергій ЛАВРЕНЮК.

«Проти всіх — за тебе» — гасло блоку

Візит у відповідь

(Початок на 1-й стор.).

Парламентська делегація України на чолі з Говової Верховної Ради Іваном Плющем наступної неділі має прибути до Пекіна. Зараз сторони остаточно узгоджують деталі програми, яка передбачає, зокрема, переговори з Головою Постійного комітету Всекитайських зборів народних представників (ВЗНП) Лі Пеном, зустрічі з керівниками законодавчих органів провінції Хайнань і міста центрального підпорядкування Шанхай.

Окрім питань суто міжпарламентського співробітництва, українських депутатів цікавить досвід китайських колег у забезпеченні законодавчої підтримки проведення економічних реформ у КНР, котрі визнають у всьому світі як одні з найуспішніших. Переконливим свідченням тому є те, що щорічні темпи економічного зростання країни тримаються на рівні 7—8 відсотків уже кілька років поспіль, прямі іноземні інвестиції в економіку Китаю сягнули торік майже 47 мільярдів доларів США, а валютні резерви держави перевищують нині 217 млрд. доларів.

«Бізнес-підтримку» парламентаріям покликана забезпечити представницька делегація ділових кіл нашої держави, до складу якої увійшли керівники низки бінківсько-фінансових установ, підприємств АПК, харчової промисловості, авіа- та машинобудування, вугле- та газодобувної галузі тощо. Для них розроблено окрему програму, яка передбачає участь у роботі україно-китайського бізнес-форуму в Пекіні під егідою Китайського комітету сприяння міжнародній торгівлі, відвідання спеціальних економічних зон на острові Хайнань і в Шанхаї, зустрічі за інтересами. Під час перебування у провінції Хайнань, яка є найбільшою спеціальною економічною зоною КНР, плановано підписати Угоду про співробітництво в торговельно-економічній, науково-технічній та культурній сферах між цим регіоном Китаю і Автономною Республікою Крим.

Офіційний візит Голови Верховної Ради України Івана Плюща до Китайської Народної Республіки, який мав відбутися ще наприкінці минулого року, стане відповіддю на відвідання України Головою ПК ВЗНП Лі Пеном у липні 2000 року. Загалом україно-китайські контакти в парламентській сфері є одними з найактивніших у всьому спектрі двосторонніх відносин між двома державами, які відзначили на початку цього року 10-річний ювілей встановлення дипломатичних відносин.

Ольга ТАНАСІЙЧУК, кореспондент Укрінформу (із Пекіна спеціально для «Голосу України»).

Адмінресурс — не запорука успіху

(Закінчення на 1-й стор.).

Окрім передвиборної ситуації, Іван Плющ та Хав'єр Солана обговорили питання політичних реформ в Україні, розвитку її економіки та нової геостратегічної ситуації в Європі. Високий гість зазначив, що в Європі сподіваються на формування в новій ВР більшості, яка дасть можливість Україні динамічно розвиватися і сприятиме її інтеграції в Європу. Хав'єр Солана відзначив динамічний розвиток української економіки, але нагадав про проблеми із залученням інвестицій. Він виокремив дві складові сприятливого інвестиційного клімату: політична та законодавча стабільність. На його думку, обидві ці проблеми можна буде вирішити саме в результаті наступних парламентських виборів.

Ішлося і про майбутнє розширення ЄС. Хав'єр Солана наголосив: Євросоюз хотів би провести цей процес так, щоб він не зашкодив Україні. Однак відповідних зусиль має докласти і українська сторона. Іван Плющ, зі свого боку, побажав Європі не боятися України і від пильного спостереження за нею переходити до конкретнішої співпраці.

Як Голова Верховної Ради ставиться до частих передвиборних візитів зарубіжних офіційних і неофіційних осіб (що спричиняє очевидне роздратування у певних політичних сил та деяких українських посадовців)? «Я до цього ставлюся спокійно, —відповів на це запитання «ГУ» Іван Плющ. — Ми звернулися до світової спільноти з проханням направити на виборчу кампанію спостерігачів. Якого вони будуть рівня — то вже їхня справа. Мені насамперед приємно, що українськими справами цікавляться, досліджують, у них вникають. Але хочеться, щоб ці дослідження були в рамках, які не можна було б кваліфікувати як якесь втручання у внутрішні справи. Проте, на мою думку, це може кваліфікувати лише Міністерство закордонних справ».

Віктор МАРЧЕНКО.

На завершення свого азіатського турне Джордж Буш відвідав Китай (перед цим він побував у Японії і Південній Кореї). Під час прес-конференції за підсумками переговорів з китайським лідером Цзян Цземіном у Пекіні американський президент сказав, що вітає бажання Китаю співпрацювати з США в боротьбі з тероризмом. Він закликав до мирного розв'язання протиріч між Пекіном і Тайбеєм і повідомив, що попросив китайських друзів допомогти налагодити діалог між США та Північною Кореєю. Треба сказати, що напередодні в Сеулі візит Буша сприйняли неоднозначно. Як зазначила місцева преса, висловлювання американського президента про те, що КНДР є «віссю зла», аж ніяк не сприяє нормалізації обстановки на Корейському півострові.

Фото АП.

Ви писали Крістофу Еттеру

У «Голосі України» було опубліковано інформацію «Валентин виплати не отримає. Бо він Вальтер». У ній, зокрема, розповідалося про громадську організацію із захисту інтересів колишніх примусових працівників, яка готова допомогти в пошуку документів тим остарбайтерам, котрі їх не мають. Прес-секретар цього об'єднання Крістоф Еттер повідомив, що він отримав уже понад 80 листів з проханням про допомогу в пошуку документів, з якими нині працюють.

Крістоф Еттер також розповів, що передусім відповіді отримають ті автори листів, яким допомогти неможливо, бо крім прізвища вони не повідомили інших даних, що допомогло б пошукові. Або люди, які за німецьким законом не мають права на отримання компенсації. Решту листів буде розіслано до відповідних архівів для пошуку підтверджень.

Крістоф Еттер також просить зрозуміти, що організація не має змоги контролювати процес пошуку, вона лише може просити архіви допомогти. Тож він не може сказати, коли архіви дадуть відповідь заявникам і яким буде результат пошуків. Товариство працює без фінансової підтримки держави і утримується лише на пожертвування німецьких громадян, котрі співчувають остарбайтерам. Але, наголосив Крістоф Еттер, для того, щоб отримати виплати, колишні примусові працівники, в будь-якому разі, мають написати також і до українського фонду «Взаєморозуміння і примирення», який зобов'язаний передавати всі заяви про пошук документів до німецьких архівів.

«Товариство із захисту інтересів колишніх примусових працівників, — сказав Крістоф Еттер, — глибоко жалкує, що німецький закон про виплати прийнято надто пізно і він не може сповна допомогти остарбайтерам у цей нелегкий час».

Валентина ПИСАНСЬКА.

«Язик» до кризи доведе

У Кишиневі учасники акцій протесту, організованих ультраправою Християнсько-демократичною народною партією (ХДНП — колишній Народний фронт), вимагають відставки уряду, президента і розпуску парламенту. Нечисленні мітинги, що розпочалися місяць тому, на які приходили переважно викладачі та учні кишинівських шкіл, нині поповнилися студентами і збирають до 20 тисяч осіб щодня.

Спровокувало опозиційну хвилю рішення Міністерства освіти Молдови запровадити в національних школах обов'язкове вивчення російської мови. Лідери ХДНП заговорили про майбутню русифікацію країни і «колоніальну політику Росії». Їх підтримали невдоволені новаціями батьки школярів і вчителі. Християнські демократи (партія, що тихо «помирала в опозиції») отримали козирну карту, про яку до останнього часу і мріяти не могли, й терміново почали її розкручувати. Оскільки мітинги не було санкціоновано, Міністерство юстиції тимчасово зупинило діяльність ХДНП на місяць. Як з'ясувалося, це була помилка влади. Раду Європи обурили дії, спрямовані проти опозиційної парламентської партії. Після заяв, що пролунали у Страсбурзі, Міністерство юстиції зробило крок назад і скасувало вето, накладене на діяльність ХДНП.

Не встигли вщухнути пристрасті, як Міністерство освіти оприлюднило чергове нововведення: замість «Історії румунів», яку вивчали в молдовських школах упродовж останніх 10 років, з наступного навчального року запроваджується «Історія Молдови». Рішення про це ухвалила мажоритарна комуністична фракція парламенту. Її керівник Віктор Степанюк пояснив, що «у Молдови є власна історія» і учням слід вивчати саме її, а не історію сусідньої держави. Треба зазначити, що з цим важко сперечатися. Але час для такого кроку обрано не найкращий. Що підтвердилося реакцією студентства, вихованого саме на румунській історії.

Лідер ХДНП Юрій Рошка зауважив кореспондентові «Голосу України», що маніфестації, які набирають обертів, мають не антиросійський, а прорумунський характер. На його думку, Молдова в майбутньому обов'язково об'єднається з Румунією, а Придністров'я, цілком можливо, відійде до України. Останніми днями демонстранти більше часу проводять біля будинку парламенту і президентури, скандуючи: «Краще бути мертвим, аніж комуністом». Вони привселюдно спалюють червоні прапори і возять вулицями вантажівку — «катафалк комунізму». Судячи з агресивності маніфестантів, можна припустити, що вони провокують владу, спонукаючи її до репресивних заходів. Вузи і школи молдовської столиці оголосили страйк. Замість занять школярі і студенти разом із викладачами ходять на майдан, наче на роботу.

Світлана ЧАЛА.
Кишинів.

P. S.

Учора уряд Молдови на спеціальному засіданні наклав мораторій на свої рішення, що спричинили акції протесту в Кишиневі.

Хроніка. Факти. Події

■ Женева

Кроки до СОТ

Триває засідання робочої групи з питань вступу України до Світової організації торгівлі. У рамках нинішніх переговорів з країнами—членами робочої групи вже підписано україно-канадський та україно-корейський протоколи про доступ до ринків товарів і послуг. Як очікується, наша делегація зустрінеться з представником США при СОТ, а також делегаціями ЄС, Австралії, Польщі, Куби на Угорщини.

■ Тбілісі

Відновити довіру

Частину підрозділів грузинської армії виведено з Кодорської ущелини Абхазії. Як заявив заступник міністра оборони Грузії Гела Бежуашвілі, виведення військ не повинно позначитися на безпеці грузинського населення Кодорської ущелини. Водночас заступник міністра вважає, що певна кількість грузинських військовослужбовців усе-таки має залишатися в цьому єдиному, що перебуває під контролем центральної влади Грузії, регіоні Абхазії.

Міноборони Грузії, однак, не заперечує проти здійснення моніторингу всієї території Кодорської ущелини, включаючи район міста Ткварчелі, військовими спостерігачами ООН, а також грузинськими та абхазькими представниками, про що сторони недавно домовилися в Сухумі. Згідно з домовленістю, з 20 лютого під егідою військових спостерігачів ООН має розпочатися моніторинг усієї території Кодорської ущелини. Тбілісі допускає проведення спільного моніторингу, оскільки, за словами Бежуашвілі, це допоможе «відновити довіру між грузинами та абхазами».

■ Париж

Чи є шанси у Жоспена?

Французький прем'єр-міністр Ліонель Жоспен оголосив про намір боротися за президентське крісло на майбутніх виборах. Оглядачі сумніваються в його шансах, зазначаючи, що в історії Франції діючий прем'єр-міністр ще ніколи не ставав президентом.

■ Вашингтон

Проти фабрики дезінформації

Президент Міжнародної асоціації директорів новин теле- і радіомовлення Барбара Кокран надіслала міністрові оборони США Дональду Рамсфелду відкритого листа з протестом проти створення при Пентагоні нової державної пропагандистської структури.

■ Газа

Відновлено удари

Ізраїльські танки та бойові кораблі завдали серію нових ударів по палестинських об'єктах у секторі Газа. В Рамаллі ракета влучила в приміщення штаб-квартири Ясіра Арафата (на знімку). Сам Арафат не постраждав. У секторі Газа висаджено в повітря також будинок телеі радіоцентру. Ситуацію на Близькому Сході вчора.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Фото АП.

Парламент між фінішем і стартом

Розпочала роботу остання, дев'ята, сесія Верховної Ради України третього скликання. З її стартом парламент, власне, виходить на фінішну пряму дистанції, яку він долав чотири останні роки. Про деякі попередні результати цього парламентського марафону розповідає народний депутат, постійний представник Кабінету Міністрів України у Верховній Раді України, член фракції Народно-демократичної партії Олег ЗАРУБІНСЬКИЙ.

— Олеже Олександровичу, восьма сесія Верховної Ради України третього скликання — це вже історія. Проте чи стала вона справді історичною? Що вам як депутатові запам'яталося найбільше з парламентського життя?

— Називати її історичною подією було б перебільшенням, навіть зважаючи на справді вагомі здобутки парламенту: за восьму сесію було розглянуто понад 420 законопроектів, а схвалено загалом 167, прийнято низку кодексів. Хоча до цього таких «рекордних показників» у законотворчості український парламент ніколи не мав. Але чи стане вона «історичною», як ви кажете, насправді можна буде говорити лише згодом, коли прийняті впродовж сесії закони почнуть діяти і матимемо такі результати, на які сподівалися: на повну потужність почнуть працювати економіка, агропромисловий комплекс країни, підніметься рівень життя громадян.

Вочевидь, прийняті на восьмій сесії Земельний, Цивільний кодекси, той же Сімейний кодекс, а також низка інших законів саме і мають створити необхідні передумови для якісних змін у суспільстві. А якщо говорити лише про її продуктивність, то незалежно від симпатій чи антипатій, що їх висловлюють щодо Верховної Ради окремі наші політики і державні діячі, можна сміливо стверджувати: восьма сесія була ефективна. Фактів, що підтверджують такий висновок, цілком достатньо, вони відомі всім, але систематизуймо їх. По-перше, жоден із попередніх двох парламентів незалежної України, жодна з сесій не занесли до свого активу такої кількості найважливіших документів законодавчого характеру, як теперішня Верховна Рада, і зокрема її восьма сесія. Український парламент першого скликання прийняв 402 закони, другого — 711, а третього — більш як 1000. Погодьтесь, є що порівнювати! По-друге, за п'ять останніх місяців прийнято п'ять кодексів: Бюджетний, Земельний, Кримінальний, Господарський, Цивільний. Це означає, що проведено фундаментальну роботу, яка тривала не один рік, проте нині її успішно завершено Верховною Радою України. Напевно, жоден парламент світу, навіть із багатовіковими традиціями і досвідом законотворчої роботи, не може похвалитися такою результативністю у законотворчій діяльності.

Парламент надзвичайно відповідально і виважено підійшов до бюджетного питання, яке завжди було каменем спотикання. Ми зламали негативну практику, яка була раніше, і на відміну від попередніх років у новий 2002-й Україна вступила з головним фінансовим документом, який став результатом компромісу між урядом і парламентом. Уперше бюджетний процес в Україні протікав цивілізовано, практично не виходячи за межі регламенту Бюджетного кодексу, прийнятого Верховною Радою.

Також хотілося б зауважити, що такої взаємодії, яка налагодилася між законодавчою і виконавчою гілками влади під час восьмої сесії, не було раніше, принаймні починаючи з 1998 року. Із загальної кількості законопроектів, поданих Кабінетом Міністрів, Верховна Рада на восьмій сесії прийняла приблизно 75 відсотків. На попередніх парламентських сесіях цей показник не перевищував 50 відсотків. Це, на мою думку, об'єктивний показник. Цілком виправдали себе консультативні ради з покращання взаємодії між урядом і парламентом — я це можу стверджувати як учасник цих зібрань.

— Які події за період з вересня минулого року і до січня 2002-го, тобто за час восьмої сесії, мали найбільший резонанс у національному парламенті?

— Найбільший резонанс, безперечно, мали події 11 вересня 2001 року, що приголомшили весь світ, коли проти Сполучених Штатів Америки було вчинено безпрецедентну терористичну атаку. Зухвалий теракт шокував усіх. Повідомлення інформаційних агентств про цей жахливий теракт у США не залишили жодного байдужого в Україні. Хочу сказати, що фракція НДП у Верховній Раді одна з перших відгукнулася на цю трагічну подію, виступивши із заявою, в якій рішуче засудила міжнародний тероризм і висловила щирі співчуття американському народу, близьким і рідним незліченних жертв, похованих під уламками будинків-хмарочосів у Нью-Йорку.

Теракт 11 вересня не тільки дуже вплинув на ситуацію в міжнародних відносинах. Він також спонукав суспільство по-іншому подивитися на внутрішні проблеми, позначився на політичній поведінці депутатів Верховної Ради України.

— Нині висловлюються діаметрально протилежні міркування щодо того, яким буде парламент наступного скликання. Одні кажуть, що наступна Верховна Рада України неістотно відрізнятиметься від нинішньої, інші сподіваються, що в ній буде більше яскравих особистостей і професіоналів...

— Гадаю, чимало сьогоднішніх моїх колег збережуть свій депутатський мандат і в наступному скликанні. Запевняю вас, якщо так станеться, в цьому не буде нічого поганого. Це лише означатиме, що в політичній сфері України відбувається, як то кажуть, певна професіональна спеціалізація.

Мені важко говорити про те, що наступний склад Верховної Ради кардинально зміниться якісно. Тим часом уже накопичено певний досвід взаємодії різних парламентських сегментів, скажімо, таких, як фракції, депутатські групи тощо, який може справді додати професіоналізму законодавчому органу. Очевидно, що кістяк нинішньої Верховної Ради збережеться і в наступному скликанні.

— Чи вважаєте ви, що Верховній Раді слід прийняти окремий закон, який урегулював би проблему переходів депутатів із однієї фракції в іншу?

— Такий закон треба прийняти, але дехто трактує це як зазіхання на принципи демократії в парламенті і обмеження прав народних депутатів. Але про обмеження яких прав ідеться, коли до Верховної Ради людина приходить за списками політичної партії, а потім починає вирішувати особисті інтереси?! Про яку мораль і етику в такому разі можна говорити? До речі, Конституційний Суд України визнав, що подібне обмеження не є порушенням Основного Закону країни. Особисто я переконаний, що такий закон потрібний. Він сприяв би стабільній роботі парламенту. А якщо народний депутат не бажає «бути прив'язаним» до конкретної політичної сили, будь ласка, нехай обирається до Верховної Ради в одномандатному виборчому окрузі шляхом самовисунення.

— Невдовзі завершиться каденція Верховної Ради третього скликання. Підбиваючи підсумок її роботи, що ви, як заступник голови фракції Народно-демократичної партії, могли б сказати про її роль та місце в українському національному парламенті?

— У спектрі політичних структур діючого парламенту фракція НДП була одна з найпослідовніших, із чіткою і зрозумілою позицією. Фракція не заплямувала себе політичними інтригами, вона стояла осторонь різних скандалів, у той час як деякі інші політичні сили намагалися «розкрутитись» на їх фоні та заробити певні дивіденди. А те, що вихідцями з фракції НДП є спікер національного парламенту Іван Плющ, Прем'єр-міністр Анатолій Кінах та інші відомі державні діячі, — це досить промовисті факти, які засвідчують роль та певні можливості впливу нашої фракції на суспільно-політичні процеси, що відбуваються в країні.

Стосовно кількісних параметрів законотворчої активності членів фракції, то можу повідомити: за період роботи Верховної Ради третьої каденції вони ініціювали понад 450 проектів законів та постанов, якими регулюватимуться основи державного та суспільного ладу в Україні, із них понад 100 законопроектів прийнято в цілому, інші пройшли процедуру першого та другого читання. Більша їх частина буде доопрацьована на дев'ятій сесії або ж Верховною Радою наступного скликання.

— Як ви вважаєте, чи зможе НДП зберегти свою фракцію у наступному скликанні Верховної Ради, чи це буде фракція, до якої ввійдуть представники політичних партій виборчого блоку «За єдину Україну»? Від чого це залежатиме?

— Це залежатиме від того, що ми отримаємо на виборах: якби блок «За єдину Україну» набрав, скажімо, чотири відсотки, — це був би один результат, а якщо 15 — то інший. Хоча, звичайно, я сподіваюся на те, що він набере більш як 15 відсотків.

Але значною мірою це залежатиме від того, як проявлять себе суб'єкти виборчого блоку під час виборчої кампанії, від того, наскільки активно вони діятимуть у боротьбі за бажаний результат. Є низка чинників, які можуть вплинути на те, якою буде конфігурація блоку «За єдину Україну» в наступному парламенті.

Інтерв'ю взяв Сергій ГУНЬКО.

Чотири мільярди на користь медицини

У комітетах ВР

Комітет ВР з питань охорони здоров'я, материнства та дитинства за чотири роки розглянув майже 350 питань, з них 16 — стосовно здійснення парламентського контролю за виконанням законів. За поданням профільного комітету народні депутати ухвалили 20 законів та 6 постанов з охорони здоров'я громадян. Значна робота велася в напрямі визначення шляхів фінансового забезпечення медицини. Комітет підготував законопроект про обов'язкове медичне страхування. Які істотні зміни у медичній галузі передбачає цей документ? З таким запитанням наш кореспондент звернувся до голови профільного комітету Віталія ЧЕРНЕНКА:

— Закон про обов'язкове соціальне медичне страхування було прийнято у другому читанні. Від цього документа, по суті, залежить можливість поліпшення фінансування вітчизняної медицини, якості послуг. Закон передбачає залучення додаткових коштів, страхових внесків, які накопичуватимуться у спеціальних фондах. За їх прозорістю стежитиме наглядова рада. За законом страхові внески сплачуватимуться відповідно до рівня доходів громадян. Треба зауважити, що в основу документа закладено принцип партнерства, тобто ті, хто заробляє більше, і сплачуватимуть більше. Громадяни, які мають невеликі прибутки, вноситимуть символічну плату. Якщо закон буде прийнято у цілому, то його дія розпочнеться з 1 липня 2002 року. Втім, багато хто вважає, що такий термін передчасний. Загалом було б добре впровадити збір на загальнодержавне соціальне медичне страхування після істотного зниження оподаткування, передбачене проектом Податкового кодексу.

— Останнім часом в Україні значно збільшилася кількість хворих на туберкульоз. Що робиться на законодавчому рівні для запобігання цієї хвороби?

— На сьогодні із 100 тисяч українців 67 — хворі на туберкульоз. За класифікацією Всесвітньої організації охорони здоров'я — це епідемія. Тому законодавча влада зробила спробу розв`язати цю проблему, прийнявши закон про туберкульоз. Загалом у державі, яка має достатньо коштів, таких нормативних документів не затверджують. Але, на жаль, Україна до таких не належить. Цей документ передбачає належне фінансування лікування хворих на туберкульоз та профілактики хвороби.

Після затвердження закону комітет кілька разів перевіряв його виконання на місцях. У багатьох регіонах знову повернулися до тієї системи лікування цієї небезпечної хвороби, яка у нас була раніше. На хворих стаціонарів щодня виділяється п`five гривень на лікування, три—п`five гривень — на харчування. Крім того, лікарні забезпечуються всіма необхідними матеріалами. Сьогодні вже працює мережа санаторіїв для хворих на туберкульоз.

Утім, є низка інших поширених в країні інфекційних захворювань. Враховуючи збільшення кількості хворих на СНІД, парламент схвалив зміни до деяких законодавчих актів, що стосуються донорства крові та її компонентів. Якщо раніше в екстрених випадках дозволялося використовувати донорську кров без перевірки на наявність смертельної хвороби, то з 2001 року такі дії суворо заборонено законом. Кров має бути перевірена на ВІЛ швидкими тестами. Парламент також ратифікував угоди про співробітництво з країнами СНД у розв'язанні проблеми ВІЛ-інфекції.

Народні депутати схвалили й поданий комітетом закон про захист населення від інфекційних хвороб. Ми знову повернулися до того, щоб щеплення від інфекційних хвороб громадяни робили не за власний рахунок, а стовідсотково за державні кошти. Цим документом чітко визначено правові, організаційні та фінансові засади діяльності органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, підприємств та організацій, спрямовані на запобігання поширення інфекційних хвороб людини, ліквідацію спалахів епідемій. Законом встановлено відповідальність фізичних та юридичних осіб, які порушують норми захисту здоров'я громадян.

Змінами до закону про санепідемічне благополуччя населення передбачена відповідальність виробників продуктів харчування, іграшок, дитячих товарів, ліків тощо. Встановлено однакові вимоги до імпортерів та вітчизняних виробників цих товарів.

— Чи були спроби комітету розв`язати проблеми людей, яким необхідна трансплантація органів?

— Проблема трансплантації органів стоїть дуже гостро. Оскільки проведення таких операцій може врятувати чи продовжити життя багатьом. Тим паче що сучасні технології дають можливість проводити найскладніші операції з пересадки органів. У 1999 році комітет підготував закон про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людини, яким передбачено можливість проведення таких операцій у разі відсутності письмового підтвердження донора про незгоду. Втім, парламентарії не пішли на такі умови закону, щоб унеможливити випадки торгівлі людськими органами. Тому для пересадки органів потрібен письмовий дозвіл донора чи його близьких родичів. Зрозуміло, що така процедура потребує часу і значно зменшує можливість пересадки органів від донора хворому.

Крім того, народні депутати прийняли закон про імплантацію електрокардіостимуляторів. До цього часу це була проблема лише хворого, який сам шукав кошти на життєво необхідний імплантат. Сьогодні така операція, що коштує від 15 до 30 тисяч гривень, здійснюється державним коштом. Тому хворі, яким показане вживлення кардіостимуляторів, мають серйозні надії його отримати.

— Які зміни відбулися в соціальному захисті дітей?

— За чотири роки парламент прийняв кілька документів з цього питання. Верховна Рада схвалила закон про охорону дитинства, про внесення змін до закону про державну допомогу сім'ям з дітьми. Допомога держави, яку сьогодні отримують діти, мізерна. Зміни до закону про державну допомогу сім'ям з дітьми встановлюють її розмір у відсотковому відношенні до прожиткового мінімуму. Причому така допомога не може бути меншою за величину, яка дорівнює 25 відсоткам від встановленого рівня прожиткового мінімуму. Раніше допомога виплачувалася тільки фондом соціального страхування, в якому часто не було коштів. Зрозуміло, що їх не отримували діти. Нині такі виплати здійснюються лише за рахунок державного бюджету. До того ж законом про охорону дитинства встановлено істотну допомогу при народженні дитини та багатодітним сім'я. Але такі допомоги не виплачуються на сто відсотків. Загалом за останні роки видатки з держбюджету на медицину збільшилися на чотири мільярди гривень. Якщо у 1998 році на це виділяли 2,4 мільярда, то у 2002 році заплановано 6,4 мільярда гривень. Думаю, це — істотні зрушення.

Записала Юлія ШЕЙКО.

Думки з приводу

Леонід Турченко, головний фтизіатр Києва:

— Закон про туберкульоз — потрібний документ, але нині, на жаль, не всі його статті діють. Насамперед ідеться про п'ятий розділ, в якому визначено соціальний захист працівників протитуберкульозних лікувальних закладів. Ця категорія медичних працівників практично не захищена. Водночас ризик захворіти на полірезистентну форму туберкульозу, яка майже не лікується, досить високий. На лікування цієї смертельної форми хвороби кошти майже не виділяються. Більш-менш непогано забезпечуються хворі стаціонарів. У Києві на них щодня виділяється до 20 гривень. А хворі, що проходять амбулаторне лікування, отримують 20 копійок.

Медичні працівники туберкульозних лікарень отримують на 15 відсотків більшу заробітну плату. Низька зарплата та ризик захворіти небезпечною хворобою, зрозуміло, не заохочує молодих спеціалістів працювати у цій галузі медицини. Крім того, вони не мають оплачуваної 36-денної відпустки. Лікарні недостатньо забезпечені респіраторами, дезінфекційними засобами та спеціальними шафами для очищення повітря лікарняних приміщень.

На жаль, закон не прирівнює медиків протитуберкульозних лікувальних закладів до категорії працівників з небезпечними та шкідливими умовами праці.

КОМУНІСТИ ПЕРЕМОЖУТЬ — УКРАЇНА ВИГРАЄ!

Передвиборна програма Комуністичної партії України

Шановні співвітчизники!

Під час минулих виборів наша партія застерігала народ України щодо згубності нав'язаного Заходом політичного курсу, який проводить нинішній правлячий режим. На жаль, більшість у Верховній Раді склали представники тих сил, що підтримують цей курс і роблять все для його продовження.

В результаті українське суспільство досі перебуває у стані затяжної кризи. Ще донедавна квітуча країна перетворилася на сіру руїну. Переважна більшість населення перебуває за межею бідності. Безробіття охопило мільйони людей. Брутально порушуються права і свободи громадян. Україна здобула ганебну славу однієї з найкорумпованіших держав світу.

Під загрозою моральне здоров'я народу: десять років розрухи і духовної отрути призвели до того, що люди починають звикати до безладдя як до норми. Зростає загроза встановлення авторитарної диктатури, втрати Україною незалежності. Необхідні енергійні дії, щоб врятувати народ.

Сьогодні, обравши до представницьких органів влади усіх рівнів більшість комуністів і їх прихильників, маємо історичний шанс змінити ситуацію і повернути громадянам людські умови життя.

Наші головні цілі:

* Відродити народовладдя, контроль трудящих за діяльністю владних структур. Придушити корупцію і злочинність. Очистити і оздоровити духовну атмосферу суспільства.

* Здійснити соціалістичні перетворення, що дозволить відродити економіку, надати кожній людині постійну роботу, утримувати свою сім`ю, безплатно і якісно лікувати та навчати своїх дітей, гарантувати забезпечену старість.

* Процвітання України в рівноправному союзі братерських народів суверенних держав.

Після перемоги на виборах зосередимо зусилля на розв'язанні таких завдань:

* Припинення пограбування держави, утвердження в ній порядку і відповідальності. Господарями життя стануть трудівники, а не злодії і кримінальні «авторитети». Закон буде один для всіх — для рядового громадянина, банкіра і міністра. Земля горітиме під ногами злочинців.

* Забезпечення всебічної підтримки вітчизняних товаровиробників.

* Відновлення безперебійної роботи паливно-енергетичного комплексу. Не допустити знищення Донбасу, закриття шахт і вимирання шахтарських міст і селищ. Шахтар має бути впевнений, що повернеться з роботи до родини живим.

* Підтримка пільговими кредитами сільгоспвиробників. На виснажені за роки «реформ» поля направити вітчизняну техніку, забезпечити мінеральними добривами, відновити зрошувальні системи. Не допустити скуповування землі новими багатіями, іноземцями. Скасувати Земельний кодекс у незаконно прийнятій редакції. Українські чорноземи родитимуть щедрі врожаї для всього народу, а не будуть засобом збагачення для шахраїв.

* Забезпечення дотримання прав і свобод людини в усіх сферах, передовсім прав на працю, освіту, житло, медичне обслуговування, гідний рівень життя, на свободу слова і думки.

* Гарантування рівних правових умов функціонування підприємств і господарств різних форм власності, набутої законним шляхом. Всіляко підтримуватимемо чесну підприємницьку діяльність.

* Встановлення державної монополії на виробництво, обіг і реалізацію лікеро-горілчаних і тютюнових виробів, на зовнішню торгівлю, експлуатацію енергетичних мереж, рейкового, трубопровідного, морського й авіаційного транспорту.

* Зниження податкового тиску, скасування податку на додану вартість, введення єдиного податку на обсяги реалізації товарів і послуг.

* Припинення злочинної «прихватизації», перевірка законності привласнення основних засобів виробництва. Стратегічно важливі підприємства мають належати державі, а не капіталістичним хижакам. Не дамо злочинцям сховати награбоване за кордоном.

* Проведення інвентаризації комерційних банків, встановлення доступних процентних ставок за кредити. Залучення вільних коштів населення для розвитку регіонів. Кожна бюджетна копійка має бути під контролем.

* Підпорядкування зовнішньої політики національним інтересам України, розширення співробітництва з країнами СНД, найближчими сусідами, іншими державами світу. Росія і Білорусія — наші економічні партнери, політичні союзники та історичні побратими. В союзі з ними має бути і Україна.

* Позбавлення від диктату і «послуг» американської адміністрації, Міжнародного валютного фонду, інших фінансово-політичних спрутів.

* Забезпечення справжнього рівноправ`я у сфері міжнаціональних відносин, недопущення будь-яких проявів націонал-екстремізму. Захист української мови від сплюндрування псевдопатріотами, розвиток мов і культур національних меншин, надання російській мові статусу другої державної.

* Забезпечення свободи совісті та віросповідання. Сприяння створенню віруючим умов для задоволення релігійних потреб, засудження релігійного екстремізму.

* Збереження і оздоровлення навколишнього середовища, активізація подолання наслідків Чорнобильської катастрофи, захист чорнобильців.

* Підвищення ролі жінок у суспільстві. Створимо гідні умови жінці-берегині роду людського.

* Скорочення, здешевлення і декорумпованість державного чиновницького апарату.

Це дозволить:

* Повернути з тіньової сфери як мінімум ще один державний бюджет, підвищити принаймні вдвічі життєвий рівень населення.

* В 2002 році ліквідувати заборгованість по заробітній платі. В 2003 році встановити мінімальну зарплату і пенсію не нижче прожиткового мінімуму. До 2005 року подолати в основному безробіття.

* Зупинити пенсійний геноцид. Встановити розмір пенсій залежно від обсягу і характеру праці і заслуг перед суспільством, а не від рангу державного службовця.

* Забезпечити передбачені законами пільги ветеранам війни і праці, інвалідам, пенсіонерам, багатодітним сім`ям, воїнам-інтернаціоналістам, чорнобильцям, учням і студентам, учителям, медичним і культосвітнім працівникам, військовослужбовцям, правоохоронцям.

* Знизити ціни і тарифи на житлово-комунальні і транспортні послуги, товари першої необхідності.

* Протягом п`яти років повернути громадянам проіндексовані трудові заощадження.

* Відновити житлове будівництво за рахунок державного і місцевих бюджетів.

* Гарантувати безплатні медичні послуги. Старики і діти не повинні помирати через відсутність коштів на ліки.

* Турботу про молодь зробити одним з головних пріоритетів держави. Створити належні умови для одержання нею безплатної освіти та житла, працевлаштування, створення сім`ї та виховання дітей, занять фізкультурою і спортом.

* Зупинити поширення і викорінити такі ганебні соціальні явища, як дитяча безпритульність, наркоманія, СНІД, туберкульоз.

* Зберегти вітчизняний науковий потенціал. Належно оцінити талант вчених. Забезпечити фінансування науки і освіти на рівні, передбаченому законами. Відновити бібліотечну і клубну системи.

* Зміцнювати національну безпеку і оборону. Створити нормальні умови для діяльності правоохоронних органів. Захистити соціальні права військових і правоохоронців.

* Поставити надійний бар`єр масовій псевдокультурі, яка руйнує традиційну гуманістичну мораль нашого народу.

* Перетворити Україну на парламентсько-президентську республіку.

Для виконання цієї програми у Комуністичної партії України є чітка стратегія, є політична воля і багатющий досвід відродження народного господарства. Комуністи йдуть у владу не заради самої влади, а заради служіння трудовому народу.

Разом забезпечимо порядок у державі, добробут у кожному домі!

Комуністи переможуть — Україна виграє!

Офіційно

Закон уже порушують

Голові Центральної виборчої комісії М. Рябцю

Шановний Михайле Михайловичу!

Численні факти свідчать про порушення деякими політичними партіями (блоками) — учасниками виборчого процесу, органами державної влади, засобами масової інформації вимог Закону про вибори народних депутатів України, зокрема, положень про неупередженість до партій (блоків), кандидатів у депутати з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб (ст. 10 ч. 2 п. 7), заборону зазначеним органам, їх посадовим і службовим особам брати участь у передвиборній агітації (ст. 56 ч. 1 п. 1), заборону передвиборної агітації поза строками, встановленими у статті 50 цього закону (ст. 51 ч. 2).

Ось лише кілька фактів.

Президент України у своєму привітанні міжпартійному з'їзду виборчого блоку «За Єдину Україну!» недвозначно висловив підтримку цьому блоку, побажав йому «витримати складний іспит... яким стануть майбутні вибори» (газета «Україна і світ сьогодні» від 19—25 січня 2002 р. № 2 (174). Принагідно зазначимо, що глава держави вітав не всі, а лише окремі передвиборні форуми.

У тій самій газеті було опубліковано звернення з'їзду від 12 січня ц. р. до виборців України із закликом «підтримати виборчу програму» блоку.

Газета «Дзеркало тижня» від 19 січня ц. р. № 2 (377) повідомила про «директиву, спущену з центру губернаторам про необхідність виконання 25-відсоткового плану голосів за улюблений блок нашого Президента» — «За Єдину Україну!». Ця інформація спростована не була.

Згідно з повідомленням газети «Сільські вісті» від 4 січня ц. р. Херсонська обласна держадміністрація на початку грудня 2001 року під грифом «таємно» розіслала на місця так звану інформаційно-аналітичну довідку під назвою «Суспільно-політична ситуація в області напередодні виборів 2002 року та завдання місцевих органів виконавчої влади», в якій викладено «рекомендації» щодо того, які політичні партії (блоки) слід підтримувати на виборах, кому і як перешкоджати. Спростування цього повідомлення також не було.

«Президентський вісник» у випуску від 22 січня ц. р. № 2 (80) виклав зміст передвиборної програми, завдання та пріоритети блоку В. Ющенка «Наша Україна».

Газета «Столичка» 24 січня 2002 року (№ 7/074) у статті «Тоска зеленая... Парламентская ПЗУ, 4 года протиравшая штаны в ВР, снова рвется к власти» піддала критиці Партію зелених України та її лідерів. Стаття має відверто антиагітаційний характер.

Народні депутати України Д. Табачник і особливо І. Юхновський, які взяли участь у програмі «Свобода слова» телеканалу «ICTV» 27 січня ц. р., висловлювали наклепницькі вигадки про Компартію України, її політику, відверто закликали виборців не голосувати за комуністів.

Телеканал «Інтер» щодня по кілька разів демонструє відеокліп «2002 год — год социал-демократии», який є неприхованою формою передвиборної агітації.

У засобах масової інформації мало не щодня публікують, передають результати так званих соціологічних досліджень — про ставлення виборців до тих чи тих партій (блоків) — учасників виборчого процесу. За своєю суттю публікація таких матеріалів є засобом впливу на виборців, тобто формою передвиборної агітації, яку ведуть до офіційного оголошення її початку Центрвиборчкомом.

Мною наведено лише окремі факти (їх безліч), які свідчать про серйозні порушення в Україні виборчого закону. На жаль, належного реагування на них немає. Це ставить під сумнів справедливість наступних виборів.

Звертаючись до вас, Михайле Михайловичу, сподіваюсь на оперативну і принципову реакцію Центрвиборчкому.

З повагою,

Георгій КРЮЧКОВ, народний депутат України.

ПП «АВАДІЯ ПРИМ» код ЄДРПОУ 31813480, юридична адреса: м. Київ, вул. Полкова, 69-а, зареєстроване Подільською райдержадміністрацією м. Києва 20 грудня 2001 р. повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців.

Предприятие АОЗТ «Укрторгпостач», код ЗКПО 01565690, что находится по ул. Гаванская, 4 сообщает о перерегистрации предприятия в ЗАТ «Укрторгпостач» по ул. Алябьева, 3, код ЗКПО тот же.

В публікації надрукованій в «ГУ» від 19.02.2002 року про відкриття ліквідаційної процедури стосовно Акціонерного банку «ІНКО»... потрібно читати Акціонерний банк «INKO».

ІНФОРМАЦІЯ про рахунок виборчого фонду Виборчого блоку політичних партій Українська партія та Всеукраїнська партія міжнаціонального порозуміння «Новий світ» та його реквізити

Виборчий фонд Виборчого блоку політичних партій Українська партія та Всеукраїнська партія міжнаціонального порозуміння «Новий світ»

Код ЄДРПОУ 21722022, поточний рахунок № 264073011058 в Печерському відділенні № 3715 міста Києва ВАТ "Державний ощадний банк України», МФО 320241 (м. Київ, вул. Хрещатик, 6).

Як мер по газ ходив

Місцеве самоврядування

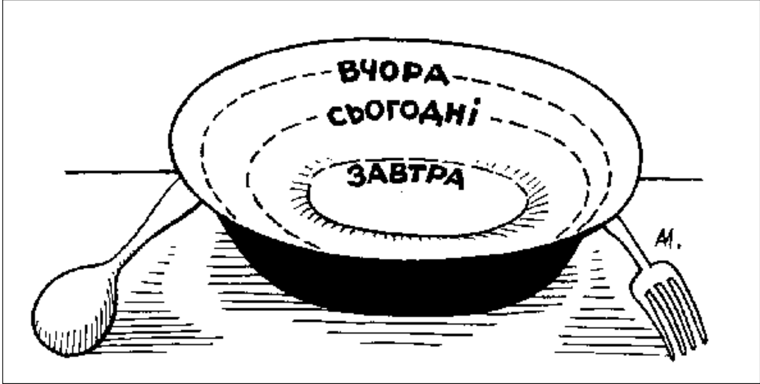
(Початок на 1-й стор.).

У Херсонській області на початку зими ударили морози. Мінус сім—десять за Цельсієм — для південного краю річ незвична і дуже неприємна. Більшість будинків у місті опалюють газом. Одного вечора внаслідок похолодання тиск у трубопроводі, через який Гола Пристань отримує паливо, за кілька годин упав нижче за критичну позначку — 0,2 кг/см2 на вході. Оскільки місто «сидить» на глухій гілці, деякі будинки і цілі вулиці залишилися взагалі без газу. В міськвиконком посипалися обурливі дзвінки — мешканці, які справно сплачували за газ, не отримували тепла. Анатолій Петрович відповідав на дзвінки, намагався якось заспокоїти городян і водночас сам телефонував кудись, прохав, вимагав, погрожував невидимим людям — «дайте тиск!» Дещо пізніше, близько восьмої, кілька розлючених городян прийшли до кабінету мера особисто. Слова вживали різні — часто нецензурні. Зміст, утім, був зрозумілий і зводився до одного: «Ви переконували нас, що коли вам удасться навести порядок зі сплатою за газ, коли всі платитимуть, то з газом проблем не буде. Де ваш газ?». Згадалися і запевнення керівників вищого рангу. Внаслідок двогодинних маніпуляцій з телефоном за десятки кілометрів від міста щось зробили і тиск підвищився до 0,35. Це зняло гостроту питання, але не розв'язало його остаточно. На ранок треба було їхати до Херсона — розбиратися.

Вранішня ситуація в кабінеті голови до болю нагадувала вечірню, з тією лише різницею, що і дзвінків, і відвідувачів стало більше. Щоправда, дізнавшися, що питання розв'язують, більшість голопристанців трохи заспокоїлися — до вечора є час. Узявши з собою начальника міського газового господарства, мер відбув «добувати» газ. Дорогою вони розповіли мені про деякі деталі. Я почув термін «ліміт», знайомий ще з радянських часів. Термін мене дещо здивував. Я наївно думав, що, маючи гроші та будучи дисциплінованим платником, можу споживати щось, у даному разі газ, у будь-якій кількості. І встановлювати обсяг споживання на власний розсуд. Щось на кшталт — заплатив і спи спокійно, в теплі та комфорті. Споживання газу, припустімо містом, виходячи зі здорового глузду, має відбуватися за тією самою схемою, але ускладненою кількістю споживачів. Насправді все набагато цікавіше. Скільки споживачеві потрібно товару, вирішує продавець з огляду на те, скільки він за цей товар сплатив у минулому. Тобто ситуація така: нагрянули до вас гості, ви — до магазину, а там кажуть, що хліба вам належить лише буханець. У випадку з хлібом — абсурд, у випадку з газом — ситуація повсюдна. Але ліміт газу на грудень, вирахуваний за сплатою за листопад, встановленою в розмірах споживання у жовтні, і т. ін. — це ще квіточки. Поки я переварював інформацію про особливості національної газової торгівлі, ми прибули до Херсона.

Місто зустріло нас заваленими снігом вулицями і паруванням із відкритих люків теплотраси, що пролягала від місцевої ТЕЦ. У ВАТ «Херсонгаз» — компанії, у віданні якої — постачання газу населенню, нас зустріли неагресивно. Генеральний директор уважно вислухав монолог Анатолія Петровича про триста сімдесят від'єднаних від системи за несплату домовласників, про зусилля, завдячуючи яким місто сплатило за газ 97,5%, про недовикористання попередніх лімітів, які саме тепер, у такий холод, і могли б врятувати становище, про потребу збільшити ліміти і обіцяння за додатковий газ заплатити. Власне кажучи, у кредитоспроможності Голої Пристані ніхто не сумнівався, але... Річ у тому, що будь-які рішення —якому місту області, і не лише Херсонської, і скільки газу виділити, приймають у Києві. В офісі НАК «Нафтогаз України» про потреби звичайного села, мабуть, відомо ліпше і розуміють їх набагато глибше, ніж у холодному будинку безпосередньо на місці. Вочевидь, така система має певну логіку. Можливо, для втілення в життя президентської тези про припинення розкрадання газу такий варіант найзручніший. З другого боку, якщо в Києві беруть на себе сміливість розподілу ресурсів, то мають і нести відповідальність за відсутність тепла в будинках тої-таки Голої Пристані.

З багатьма ще «газовими» начальниками зустрічалися ми того дня. По-різному нас приймали. Багато цікавого розповідали про газопостачання. Зокрема, ми дізналися, що 60% газу, що його споживає Херсонщина, припадає на Херсонську ТЕЦ, яка зустріла нас уранці клубами пари. З'ясувалося, що ТЕЦ ця за спожитий газ узагалі не платить. Лімітів на неї не виділяють. Документ з нулями проти цього підприємства я бачив на власні очі. Але газ їй постачають, бо в протоколі № 27 засідання обласної постійної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки і надзвичайних ситуацій першим пунктом стоїть — «Заборонити ВАТ... «Херсонгаз» від'єднання від газопостачання ДП «Херсонська ТЕЦ». Дізналися ми ще цікавіші подробиці «ринкового» підходу. З'ясовується, що місячні ліміти, які здивували мене — нездійсненна мрія. Вони насправді добові(!) і змінити їх можна також лише в Києві. А система змін робить розв'язання цього питання практично неможливим...

Наш вранішній бойовий запал не розбився об стіну байдужості. Він просто розтанув у порожнечі. Не в змозі мер Голої Пристані розв'язати питання постачання газу в своє місто, так само не можуть зробити це і ще кілька сотень міських голів у нашій країні. НАК «Нафтогаз України» мислить масштабами держави, мільярдами кубометрів, мільйонами доларів. Для неї головне — комерція, недопущення збитків. Те, що за такої системи розрахунків дисципліновані споживачі залишаються у холодних домівках, менеджерів якщо й хвилює, то не дуже. Та й чому їх це має хвилювати? Своє, м'яко кажучи, невдоволення люди їм висловити не можуть. А проблеми Анатолія Негри, який розплачується за прорахунки системи репутацією, нервами і здоров'ям, турбують їх не більше, ніж його — сніг у Каннах.

Перший раунд походу по газ виявився майже безрезультатним. Та вже ввечері мер, позбувшися відчуття безвиході, почав розробляти план подальшої кампанії — новий губернатор, «Нафтогаз України», уряд... І так далі, поки не доб'ється результатів. Може, хтось із людей, від яких залежить нормалізація цього питання, захоче, зі свого боку, зробити крок назустріч?

P. S. ***Поки матеріал готувався до друку, Анатолію Негрі вдалося-таки розв'язати проблему газопостачання Голої Пристані. Метод міський голова використав непересічний. Під час трансляції програми місцевого телебачення за участю одного з керівників облдміністрації він зателефонував у студію і вирішив питання безпосередньо в прямому ефірі. Чи далося взнаки бажання нового голови облдержадміністрації врегулювати це питання, чи дали результат зусилля мера, чи змінився підхід у «Нафтогазі», чи поєднання всіх чинників вплинуло на ситуацію, але тиск у газопроводі нормалізувався. Авторство, так би мовити, врегулювання для Анатолія Петровича значення не має. Для нього, як і для мешканців його міста, головне — в помешканнях стало тепло. А в теплі та затишку можна вже й розмірковувати про проблеми жителів засипаних снігом Рима і Бейрута.***

Олег ДЕНИСОВ.
Херсонська область.

Коментар начальника управління організаційно-розпорядчої роботи та зв'язків з громадськістю НАК «Нафтогаз України» Володимира Головка:

НАК «Нафтогаз України» змушений зважати на економічні реалії. Природний газ, згідно з чинним законодавством, є товаром. Внутрішні ціни на цей енергоресурс, як і було, поступаються цінам, за якими він надходить з Туркменистану або Російської Федерації. Мало того, споживачі природного газу не розраховуються за нього вчасно. Херсонська ТЕЦ — серед найбільших боржників країни вже не перший рік. І автор цілком слушно зазначає: сьогодні ліміти на постачання віддзеркалюють суму проплаченого природного газу у попередній період. Можливо, варто замислитися й над тим, що платіжна дисципліна значною мірою залежить і від якості наданої послуги (температури енергоносія, режиму роботи, втрат тепла, тощо). А НАК «Нафтогаз України» ще й додатково втрачає від увімкнених газових плит, з допомогою яких споживачі компенсують відсутність тепла.

Мошківські з вулиці Мошківської

Сім'я

— За мостом повернете праворуч — це буде вулиця Мошківська. Пройдете нею, побачите по сусідству два найкращі будинки — то і є оселі братів Мошківських, — підказали мені у Вигові Коростенського району. Оте «два найкращі будинки» запам'яталося особливо. Адже в одного з братів семеро дітей, у другого — тринадцятеро.

А потім «посиплються» внуки...

— Я вже дід, маю внучку Алісу, хоч мені всього 42 роки, — похвалився молодший Мошківський — Олександр. — Обігнав свого старшого брата хоч у цьому, бо в нього аж тринадцятеро дітей. Просто син у мене пішов, теж «скороспілка» — рано одружився, — жартує.

Якщо й наступні покоління Мошківських не «гаятимуть часу», то Олександр має шанс потішитися і праправнуками. Все ще попереду.

Утім, Віктор не набагато й відстав — одна з дочок уже заміжня. А в тому, що внуків в обох буде багато, не сумніваються. Це в Мошківських сімейна традиція. У батьків їх було восьмеро. Звикли жити хоч і в тісноті, зате в злагоді.

— В кого одне дитя, тому Бог дає сил і здоров'я тільки на одне. А в кого тринадцять — тому й на тринадцять, — почув від братів.

Обом щастило на близнюків. У Віктора їх дві пари. А в Олександра склалося так: Бог дав, а трагічний випадок забрав. Не в селі то було, а в Трускаці, куди вивезли дітей на оздоровлення звідси, з чорнобильської зони. Вихователі не догледіли — п'яний тракторист збив одного з близнюків Мошківських. От чому в цій сім'ї дітей тепер не восьмеро, а семеро...

Кожен, хто хоч трохи обізнаний з деякими демографічними нюансами нинішнього села, вже, мабуть, здогадався, що самі Мошківські тримаються від зеленого змія подалі. Сучасна прикмета: багато дітей — батьки віруючі. Про такі сім'ї років двадцять тому журналістам не рекомендували писати, бо ці люди, як тоді казали, — «сектанти». Мошківські стали християнами-євангелістами тому, що так їх виховали батьки. І переконання, що щастя — в дітях, теж вони прищепили. А ще навчили дивитися не в чарку, а на роботу, яку ще треба зробити. Тому й виходить: найкращі хати на вулиці — в них.

Без телевізора, але з музикою

Над обома оселями немає телеантен, але релігійні погляди тут ні до чого.

— Хотілося б мати і телевізор, і все те, що потрібно, щоб записати, а потім дивитися і згадувати, як росли діти, — сказали в одній сім'ї. — Але нам більше потрібен трактор.

— Трактора б нам, — мріють і в іншій оселі. — Коней тримати не хочемо. Невигідно — краще корову годувати. Та й діти, а кінь, коли злякається, може вдарити когось... А землі вистачає, було б чим обробляти. Та є тільки саморобний мотоблок.

Корови, телята, свині, кури... Роботи вдома вистачає. Картопля, на жаль, погано вродила. Розповідають про все детально, бо підсобне господарство — то основне джерело доходів обох сімей. Дружини, звісно, давно не працюють — дітей ростили. А в братів років по двадцять стажу роботи в колгоспному каменеобробному цеху. Як господарство захиріло, то й пам'ятники тесати перестали. Старший, Віктор, встиг заробити професійну хворобу — вібрація, пилюка. А Олександр за 80 гривень працює робітником по ремонту школи. Чорнобильські «оздоровчі» вже й забули, коли одержували, на «чисте харчування» ще тільки за 2000 рік платять. А все одно субсидія «не належить». Бо така в нас трохи дивна система її нарахування: беруть до уваги тільки суму доходів, і немає значення, на одного вона припадає чи на купу дітей її треба ділити. А балон газу — 45—50 гривень. На скільки його може вистачити таким сім'ям? Житло опалюють не вугіллям, а дровами — так дешевше.

Думаєте, Мошківські тільки буденними клопотами та роботою живуть? Віктор похвалився:

— Діти в маму пішли. Моя Надя ніде музики не вчилася. Але гарно грає, співає. Шестеро наших дітей після уроків у музичну школу в Коростень їздять. Раніше приїжджали додому о сьомій. Але потім той рейс дизеля відмінили, то тепер повертаються автобусом — о дев'ятій вечора.

Вони вірять: життя зміниться

Найменша сестра Мошківських — у Канаді. З майбутнім чоловіком познайомилася заочно — завдяки тісним зв'язкам між релігійними громадами. Запросив у гості. Поїхала й залишилася там.

— Уже років вісім, як стала канадкою. Діти маленькі, тому не працює постійно, а тільки підробляє прибиранням квартир. А приїхала в гості, подивилася, як ми тут живемо, і сказала: «Україна — країна чудес». Бо їй дико було, що в нас зарплати не платять, — розповіли брати.

У ще одного Мошківського, Леоніда, — семеро дітей. Він теж далеко звідси, аж у США. Працює за верстатом, виробляє запчастини до автомобілів.

— Пише, що там дуже добре, пропонує переїжджати до Америки. Але я не хочу їхати на чужу землю, — каже Олександр. — Вірю в те, що зміни будуть, що Україна підніметься на ноги.

А ще брати розповіли, що з сусіднього села сім'я — чотирнадцять осіб — до Америки поїхала: втомилися від того, що ні роботи, ні зарплати...

І знаєте, кому Мошківські хочуть листа написати? Леоніду Кучмі. І не випадково. Показали посвідчення. Під час минулих президентських виборів Віктор та його дружина Надія були довіреними особами Леоніда Даниловича — агітували голосувати за нього. Писати хочуть не про власні проблеми. До того ж так, щоб і інші батьки підписалися. Просто школа у Вигові дуже стара — їй більше ста років.

— А хіба це для держави так дорого — невелику сучасну сільську школу побудувати? — дивуються.

Ще Олександр похвалився:

— Нашу вулицю названо на честь нашого прадіда.

А Надія на запитання, чи буде ще поповнення в сім'ї, відповіла дипломатично:

— Все може бути.

Олексій КАВУН.
Житомирська область.

Вертикальний зліт

Не перестає дивувати нас приємними сюрпризами «Укрзалізниця». За останніх півтора року вона розвіяла усталений стереотип, що ця галузь не може існувати без фінансових ін'єкцій держави, оплачувати свої витрати з власного портфеля. Оплачує. Та ще й як: не тільки розрахувалася з боргами, а й підняла розбудову такого гіганта, як Київський залізничний вокзал, зробивши його за справжніми європейськими стандартами. А разом з ним — ще з десяток вокзалів у різних регіонах України.

Довели залізничники й те, що, виявляється, і в наших електричках можна їздити, як на Заході — швидко, у м'яких, вважай, купейних вагонах, з телевізором, душем, кондиціонером, кафе-баром.

І ось нова сенсація: «Укрзалізниця» приступила до реалізації програми, суть якої — довести швидкість руху наших поїздів на найбільш завантажених лініях до 140—160 кілометрів за годину.

Посперечаємося з конкурентом. Інакше — не виживеш

Фактично цю думку, проект, як це нині модно говорити, Георгій Кірпа привіз із собою ще зі Львова, де давно обмірковував перспективи залізничного транспорту. Але вперше колективу генеральний директор виклав її лише тоді, коли «Укрзалізниця» стала на міцну фінансову основу.

— Знаю, — казав Георгій Миколайович, — і не здивуюся, якщо хтось заперечить, що за такої зношеності колій, такого стану вагонного господарства реалізувати проект непросто. Але виходу в нас просто немає. Якщо не вийдемо на швидкісні, сучасні дороги, якщо не зробимо так, щоб поїзди між Харковом і Сімферополем, Києвом і Львовом, Дніпропетровськом і Києвом йшли не більш як шість годин, залізниця опиниться в хвості пасажирських перевезень.

Виклав він і такі розрахунки. Нині зі Львова до Варшави автомобілем можна добратися за п'ять — шість годин. Це без урахування простою на кордоні, де черга для оформлення документів нерідко забирає ще кілька годин. Тож коли в цьому напрямку створити європейські колії та їхати без перестановки вагонів, та ще й значно підвищити швидкість поїздів, пасажиру стане набагато вигідніше їхати не автомобілем, а залізницею — бо це і швидше, і значно дешевше та комфортніше. За цей потік пасажирів варто боротися, адже щороку між Україною та Польщею рухається понад 5 мільйонів осіб. З них поки що лише 250 тисяч користуються послугами залізниці. Така картина і на внутрішніх лініях перевезень.

Значне підвищення швидкості руху на залізниці дасть можливість посперечатися навіть з авіацією. Порахуймо, скільки треба часу, щоб добратися літаком, наприклад до Харкова. Дорога з Києва до аеропорту «Бориспіль» займе не менше години. Прибути до аеровокзалу потрібно за годину до реєстрації. Час від реєстрації до посадки —це ще півгодини. Сам переліт забере ще годину. Нарешті, процедура чекання й одержання багажу та дорога з аеропорту до міста стане теж у годину з лишком. Разом — чотири з половиною—п'ять годин. За цей само час до Харкова можна доїхати поїздом. Знову-таки — значно дешевше, комфортніше, без численних пересадок з чемоданами в руках.

Перехід на нові швидкості дасть можливість убити ще одного зайця — ввести денні маршрути на основних напрямках руху поїздів. Новація теж неабияка з точки зору зручностей для пасажира. Адже сісти вранці та через п'ять—шість годин уже бути в Дніпропетровську чи Львові куди ліпше, ніж трястися всю ніч у дорозі. Та й кошти денні мандри заощадять — не треба платити за постіль.

Вертикальним злетом якось назвав Георгій Кірпа перехід залізниці на високі швидкості. Якщо вдуматися, метафора не така вже й умовна.

На перегоні

Як людина, що не любить перекладати рішення з шухляди в шухляду, обговорювати питання на нескінченних нарадах, генеральний директор, заручившись підтримкою і розрахунками фахівців, тут же заходився реалізовувати задумане.

Сьогодні вже діє чіткий поетапний графік запланованих робіт. Не десятиліття — лише п'ять років дав керівник «Укрзалізниці» спеціалістам для реалізації проекту. Уже на першому етапі, на який відводиться близько півтора року, на перегонах між Києвом та Одесою, Харковом та Сімферополем, Києвом та Львовом поїзди курсуватимуть зі швидкістю 140 кілометрів за годину. На другому вона зросте до 140 — 180 кілометрів і зачепить нові напрямки — Польський, Московський, Донецький. А ще за кілька років поїзди мчатимуть до Польщі, Ростова, Дніпропетровська, Харкова зі швидкістю 200 кілометрів за годину. До того ж проект зачепить не тільки пасажирські, а й вантажні перевезення, що має заохотити залізниці Росії та Азії перевозити контейнерні вантажі в Європу через Україну.

Що заважає рухатися поїздам з прискореними швидкостями? Найперше — недостатній технічний рівень колій. Тож колійні підрозділи разом з науковими інститутами провели аеросйомку залізниць, визначили місця, де треба випрямити круті повороти, розробили цілий комплекс робіт з реконструкції і модернізації колій на тих ділянках, де поїздам доводиться гальмувати. На основі цих розроблень прийнято рішення щороку модернізувати 1000 кілометрів колій, близько 2000 комплектів стрілочних переводів.

Вивчаються й станції, де можна без зупинки пропустити швидкісні поїзди, зменшити кількість технічних стоянок під час заміни локомотивів, що надовго затримує рух на дорозі.

Реалізація проекту не обійшлася й без новітніх технологій. На перегонах почали вкладати довгомірні рейки безстикової колії, впроваджувати високоміцні ізолюючі стики для ліквідації розрядних рейок в довгомірних рейкових плітях безстикової колії, термітне зварювання тощо.

Окрема проблема, яка вилилася в цілу програму українських залізничників — локомотиви та вагони, які здатні забезпечити такі високі швидкості руху. Цікаво, що й тут «Укрзалізниця» не розраховує на зарубіжну техніку, а покладається лише на себе. Уже кілька років, готуючись до революційних змін на залізниці, здійснюють капітальні ремонти пасажирських вагонів, де змінюється їхній інтер'єр в інтересах високої комфортності. Нині поставлено близько 400 таких вагонів. Кондиціонери, замкнені туалетні системи, високий рівень сервісу стають звичною нормою в нових вагонах.

Крюківчани, які дотепер спеціалізувалися на вантажних вагонах, випустили перший зразок пасажирського, який викликав захоплення у спеціалістів на виставці, присвяченій десятій річниці незалежності України. Протягом двох років вони передадуть «Укрзалізниці» 270 вагонів новітнього зразка.

На харківському заводі ім. Малишева розроблено конструкцію сучасного тепловозного дизеля, який відзначається високою економністю й потужністю. Відповідає сучасним умовам перевезень ще одне дітище вітчизняних виробників — вантажний двосекційний електровоз постійного струму ДЕ-1 Дніпропетровського електровозобудівного заводу. Нинішнього року має вийти на лінію вантажо-пасажирський електровоз змінного струму з синхронним тяговим приводом.

Активізувалися й луганчани, які порадували залізничників електропоїздами нового покоління.

Перехід до нового слова в залізничних перевезеннях не тільки проектується, а й ведеться на всіх, як це бачимо, напрямках.

Підйомна сила

Для вертикального злету потрібна неабияка підйомна сила. Один з її компонентів — надійне фінансування програми.

Задумавши перевести залізничне господарство на абсолютно новий рівень, керівники «Укрзалізниці» одразу поставили перед колективом завдання: не тільки розплатитися з боргами перед державою, людьми, а й стабільно одержувати помітний прибуток. Так з'явилася програма «Грошима робити гроші». Надія Соколовська, начальник головного фінансово-економічного управління, жінка винятково гострого розуму і привабливості, розповідає:

— Ідея цієї програми йшла від Георгія Миколайовича. Саме він з перших днів своєї роботи в «Укрзалізниці» почав рішучу боротьбу з бартеризацією і сотнями різноманітних посередницьких перевізників, які, граючи на цінах, забирали у нас мільярди гривень щороку. Нехтуючи погрозами, які сипалися з усіх усюд, він таки добився свого: уже через рік з бартером як явищем було покінчено, і «Укрзалізниця» одержала перші мільярди гривень додаткових грошових коштів. Тоді генеральний і поставив перед нами завдання: навчитися так вкладати зароблені гроші, щоб гривня приносила ще гривню, а то й дві. Власне, це стало стрижнем програми «Грошима робити гроші». Хоча чимало робиться й в іншому напрямі: вкладаючи кошти в розвиток окремих галузей залізничного господарства, шукати такі варіанти, щоб вони приносили додатковий прибуток. Скажімо, реставруючи пасажирські вагони, від їх експлуатації одержувати нові надходження.

Всі управління, всі окремі галузі залізничного господарства, розповідає Надія Сергіївна, провели найдетальніший аналіз своїх господарських можливостей та невикористаних резервів і подали пропозиції до цієї програми — де саме можна зробити гроші, а де зекономити. А це також додаткові прибутки.

І ось результат. Маючи 2000 року більш як мільярдні збитки, уже наступного року «Укрзалізниця», реалізовуючи програму «Грошима робити гроші», одержала близько 3,7 млрд. гривень економічного ефекту. Хоча програмою було передбачено одержати 2 мільярди 670 мільйонів гривень.

Нинішнього року від реалізації програми економічний ефект, за розрахунками фінансистів, має становити 2 мільярди 610 мільйонів гривень. Як працюватимуть ці гроші, можна судити з такого факту: вклавши у виконання господарських програм, що слугуватимуть підвищенню швидкості пасажирських та вантажних перевезень, 569 мільйонів гривень, прогнозується одержати з них додаткових прибутків на суму один мільярд 22 мільйони гривень. Інакше кажучи, вкладена гривня принесе більш як дві з половиною. Фантастика?

Ні, реальність, підтверджена минулорічним результатом.

Врахуймо й такі обставини. «Укрзалізниця», на відміну від російських колег, не підвищила тарифи на перевезення пасажирів ані на копійку. До того ж, як і раніше, безкоштовно перевезла влітку десятки тисяч дітей до місць оздоровлення.

— Нехай діти дивляться світ, — каже Георгій Кірпа, — нехай оздоровлюються. Нам потрібна здорова, високоосвічена зміна, інакше у державі не буде перспектив. А гроші? Ми знаємо, як і де їх заробити, надолужити втрачене. Для цього і працюють усі вісім наших програм, які націлені на перехід «Укрзалізниці» на нові, сучасні рейки.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

 Репліка

Відсвяткуємо ювілей «ВОРа» поверненням маяків?

Міжнародне право встановлює відповідальність прибережної держави перед світовою спільнотою за гарантування безпеки мореплавання в своїх територіальних водах.

Однією з таких держав є Україна, довжина морських кордонів якої в Чорному та Азовському морях — 1750 км.

Указом Президента України здійснення державної політики в сфері навігаційно-гідрографічного забезпечення мореплавання покладено на Міністерство транспорту, яке має спеціалізований підрозділ — Держгідрографію.

Суверенітет проголошено, відповідальність на Мінтранс покладено, та от проблема — на 11-му (!) році існування суверенної України її гідрографічна служба не має в Криму доступу до своїх маяків.

У серпні 2001 року Генеральна прокуратура України за клопотанням Міністерства транспорту звернулася до Господарського суду Автономної Республіки Крим з позовом до Міністерства оборони Російської Федерації (МО РФ) про вилучення з його незаконного володіння об'єктів та коштів національної системи навігаційно-гідрографічного забезпечення (НГЗ) мореплавання від мису Тарханкут до мису Аюдаг.

Після півторарічного забуття україно-російських переговорів з НГЗ та нехтування нот МЗС України про виконання російською стороною низки положень базових угод з Чорноморського флоту, переговори в січні 2002 року, завдяки позову Генпрокуратури, поновлено. Однак...

Російська сторона в особі начальника Головного управління навігації та океанографії МО РФ адмірала Комарицина, офіційно визнавши право власності за Україною, запропонувала «новий» підхід, згідно з яким передавання Україні всіх належних їй маяків буде завершено не в червні, і навіть не у вересні 2002 року, а... 2017 року, тобто напередодні 100-річчя Великої жовтневої революції.

Цей «новий» підхід фактично нічим не відрізняється від старого, згідно з яким сусіди незаконно утримують за собою українські маяки, які відповідно до чинного законодавства України є стратегічними об'єктами і навіть не підлягають оренді.

Поки експерти підтримують млявий переговорний процес, а Господарський суд АР Крим веде справу щодо позову Генеральної прокуратури України в інтересах держави, командир в/ч 49385 іноземної держави Дука продовжує вимагати від громадян України, які мешкають на території та в житловому фонді своєї держави, переразовувати гроші за квартири на рахунок... російської військової частини. Сума, що її фактично вилучено із бюджету України, уже, треба гадати, кругленька.

Його підлеглий, начальник незаконно утримуваного маяка Сарич, громадянин РФ Кухаренко в порядку, мабуть, самоствердження розфарбовує задню стінку ліхтарної споруди українського маяка в кольори російського державного прапора.

Коли ж буде припинено втручання військовослужбовців та службовців ЧФ РФ у внутрішні справи нашої держави, а суверенна Україна, нарешті, вступить у володіння своїми маяками?!

Юрій ЛЕЩЕНКО,
помічник-консультант
народного депутата України.

Севастополь.

Фото Олега ВЛАДИМИРСЬКОГО.

Коли ж суверенна Україна вступить у володіння своїми маяками?!

Постанова Центральної виборчої комісії

Про реєстрацію кандидатів у народні депутати України в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі, включених до виборчого списку кандидатів у народні депутати України виборчого блоку політичних партій «Блок Наталії Вітренко» по виборах народних депутатів України 31 березня 2002 року

Розглянувши заяву Прогресивної соціалістичної партії України та Партії Освітян України, що утворили виборчий блок політичних партій "Блок Наталії Вітренко", про реєстрацію кандидатів у народні депутати України в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі, висунутих 12 січня 2002 року від вищезазначеного виборчого блоку на міжпартійному з'їзді цих партій та включених до виборчого списку кандидатів у народні депутати України виборчого блоку політичних партій «Блок Наталії Вітренко» по виборах народних депутатів України 31 березня 2002 року, а також додані до неї необхідні для реєстрації документи, відповідно до частин перших статей 41, 43, 44, частин першої, сьомої, дев'ятої статті 45 Закону України «Про вибори народних депутатів України» та керуючись статтею 11 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Зареєструвати таких кандидатів у народні депутати України в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі із включених до виборчого списку кандидатів у народні депутати України виборчого блоку політичних партій «Блок Наталії Вітренко», утвореного Прогресивною соціалістичною партією України та Партією Освітян України, по виборах народних депутатів України 31 березня 2002 року:

Вітренко Наталію Михайлівну, 1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 1;

Марченка Володимира Романовича, 1953 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 2;

Безуглу Людмилу Яківну, 1946 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 3;

Романчука Петра Миколайовича, 1957 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Києві, народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 4;

Сидорчука Михайла Юрійовича, 1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 5;

Лимар Наталію Олексіївну, 1958 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 6;

Єрохіна Олександра Вікторовича, 1963 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 7;

Єльчанінова Володимира Сергійовича, 1959 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, народного депутата України, члена Партії Освітян України, включеного до виборчого списку під № 8;

Чорного Вадима Львовича, 1972 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, голову Арцизької міської ради, безпартійного, включеного до виборчого списку під № 9;

Пилипенка Олександра Миколайовича, 1952 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, пенсіонера, безпартійного, включеного до виборчого списку під № 10;

Матасова Рева Олександровича, 1938 року народження, освіта вища, проживає в м. Черкасах, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 11;

Кострижевського Дениса Борисовича, 1968 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, народного депутата України, члена Партії Освітян України, включеного до виборчого списку під № 12;

Лабаса Іллю Івановича, 1953 року народження, освіта вища, проживає в м. Вознесенськ Миколаївської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 13;

Макухівського В'ячеслава Анатолійовича, 1952 року народження, освіта вища, проживає в смт Першотравенськ Житомирської області Баранівського району, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 14;

Літвіненко Наталію Полікарпівну, 1959 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Хмельницькому, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 16;

Генова Сергія Олександровича, 1953 року народження, освіта вища, проживає в м. Мелітополь Запорізької області, директора ЗАТ «Виробничо-транспортне підприємство «Техінмаш», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 17;

Пєпу Тетяну Дмитрівну, 1951 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Армянськ Автономної Республіки Крим, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 18;

Орлову Тетяну Олександрівну, 1957 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Дніпропетровську, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 19;

Комісарова Вадима Олексійовича, 1960 року народження, освіта вища, проживає в м. Запоріжжі, директора загальноосвітньої школи № 44, члена Партії Освітян України, включеного до виборчого списку під № 20;

Клипу Івана Івановича, 1946 року народження, освіта вища, проживає в м. Харкові, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 21;

Мельника Бориса Антоновича, 1936 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, пенсіонера, безпартійного, включеного до виборчого списку під № 22;

Безуглого Анатолія Григоровича, 1936 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 23;

Оліфіренка Олега Миколайовича, 1946 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, головного фахівця Одеського проектно-пошукового інституту «Південмедбіосинтез», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 24;

Кайоткіну Людмилу Павлівну, 1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Костянтинівка Донецької області, начальника зміни державного підприємства «Костянтинівський інформаційно-аналітичний центр», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 25;

Ширстову Тетяну Станіславівну, 1963 року народження, освіта вища, проживає в м. Лубни Полтавської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 26;

Куксу Лідію Миколаївну, 1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Біла Церква Київської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 27;

Козюберду Костянтина Григорійовича, 1957 року народження, освіта вища, проживає в м. Рубіжне Луганської області, майстра заводу «Зоря», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 28;

Цимбалюка Володимира Дмитровича, 1966 року народження, освіта вища, проживає в м. Харкові, відповідального секретаря Харківської обласної ради профспілок, безпартійного, включеного до виборчого списку під № 29;

Стрельцова Дмитра Георгійовича, 1952 року народження, освіта вища, проживає в м. Свалява Закарпатської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 30;

Марченко Ірину Вікторівну, 1958 року народження, освіта середня, проживає в м. Конотоп Сумської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 31;

Самойленка Костянтина Миколайовича, 1955 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Ніжин Чернігівської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 32;

Гуменюка Станіслава Григоровича, 1966 року народження, освіта вища, проживає в с. Бушево Київської області Рокитнянського району, тимчасово не працюючого, члена Партії Освітян України, включеного до виборчого списку під № 34;

Салюка Анатолія Сергійовича, 1943 року народження, освіта вища, проживає в м. Первомайськ Миколаївської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 35;

Ворону Людмилу Олексіївну, 1958 року народження, освіта вища, проживає в м. Ромни Сумської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 36;

Круглова Андрія Вікторовича, 1978 року народження, освіта вища, проживає в м. Харцизьк Донецької області, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 37;

Хохлову Аллу Василівну, 1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Севастополі, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 38;

Бистрова Анатолія Олександровича, 1952 року народження, освіта вища, проживає в м. Умань Черкаської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 39;

Кружкову Ольгу Казимирівну, 1942 року народження, освіта вища, проживає в м. Світловодськ Кіровоградської області, завідуючу терапевтичним відділенням Світловодської центральної районної лікарні, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 40;

Дробязіна Юрія Володимировича, 1969 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 41;

Алієву Нелю Федорівну, 1946 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Дніпропетровську, головного бухгалтера Дніпропетровського обласного об'єднання «Захист та допомога», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 42;

Шмакову Тетяну Олександрівну, 1946 року народження, освіта вища, проживає в м. Миколаєві, пенсіонерку, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 43;

Фесенко Наталію Олексіївну, 1960 року народження, освіта вища, проживає в с. Білики Полтавської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 44;

Жука Володимира Михайловича, 1961 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Берислав Херсонської області, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 45;

Чаусова Івана Серафимовича, 1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Мелітополь Запорізької області, генерального директора ТОВ «Сільенергомонтаж», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 46;

Каплю Володимира Васильовича, 1941 року народження, освіта вища, проживає в м. Світловодськ Кіровоградської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 47;

Медведєва Юрія Євгеновича, 1949 року народження, освіта вища, проживає в м. Харкові, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 48;

Кушнікову Аллу Василівну, 1961 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Марганець Дніпропетровської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 49;

Тарана Василя Петровича, 1949 року народження, освіта середня, проживає в с. Петропалівка Херсонської області Каховського району, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 53;

Володіна Володимира Миколайовича, 1948 року народження, освіта вища, проживає в м. Кременчук Полтавської області, кореспондента газети «Вісник Кременчука», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 54;

Сінько Ольгу Іванівну, 1964 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Гнівань Вінницької області, медсестру загальноосвітньої школа № 1 м. Гнівань, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 55;

Пархоменка Олександра Степановича, 1942 року народження, освіта вища, проживає в м. Первомайськ Миколаївської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 57;

Свинар Лілію Василівну, 1949 року народження, освіта вища, проживає в м. Шостка Сумської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 59;

Митюшкіну Ніну Василівну, 1954 року народження, освіта вища, проживає в м. Чигирин Черкаської області, вчителя загальноосвітньої школи № 1 м. Чигирин, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 60;

Смолякову Олександру Григорівну, 1947 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Токмак Запорізької області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 61;

Іващенка Сергія Васильовича, 1969 року народження, освіта середня, проживає в м. Бахмач Чернігівської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 62;

Косигіна Олександра Федоровича, 1949 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Болград Одеської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 63;

Сергеєнка Володимира Миколайовича, 1935 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Чернівцях, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 64;

Полонського В'ячеслава Григоровича, 1948 року народження, освіта вища, проживає в м. Ялта Автономної Республіки Крим, викладача Кримського гуманітарного інституту, безпартійного, включеного до виборчого списку під № 65;

Величка Анатолія Васильовича, 1948 року народження, освіта вища, проживає в смт Черняхів Житомирської області, вчителя Стиртянської загальноосвітньої школи Черняхівського району, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 66;

Шем'якіну Віру Валер'янівну, 1941 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Христинівка Черкаської області, помічника лікаря лінійної санепідемстанції м. Христинівка, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 68;

Семененко Світлану Павлівну, 1947 року народження, освіта вища, проживає в м. Харкові, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 69;

Янковського Володимира Антоновича, 1944 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Стрий Львівської області, представника інвестиційної компанії «Сінком» м. Стрий, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 70;

Шевченка Миколу Вікторовича, 1939 року народження, освіта вища, проживає в м. Конотоп Сумської області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 71;

Мателегу Тетяну Йосипівну, 1964 року народження, освіта вища, проживає в м. Рософ Закарпатської області Свалявського району, головного бухгалтера районного виробничого управління комунального господарства м. Свалява, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 73;

Терентьєва Сергія Олексійовича, 1955 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Ямпіль Вінницької області, охоронця Ямпільського райвійськкомату, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 74;

Коробицьку Світлану Едуардівну, 1962 року народження, освіта вища, проживає в м. Лубни Полтавської області, заступника директора Лубенської школи-ліцею № 6, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 75;

Руденка Олега Павловича, 1937 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Первомайськ Миколаївської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 78;

Романчука Миколу Павловича, 1945 року народження, освіта вища, проживає в м. Славута Хмельницької області, головного лікаря тубдиспансеру, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 81;

Вінника Володимира Івановича, 1934 року народження, освіта вища, проживає в м. Харкові, інженера-електрика ВАТ «Коровай», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 82;

Овчиннікову Аллу Іванівну, 1954 року народження, освіта вища, проживає в м. Шахтарськ Донецької області, працівника відділу постачання Шахтарського ремонтно-механічного заводу, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 83;

Москальця Івана Васильовича, 1947 року народження, освіта середня, проживає в с. Черкаська Лозова Харківської області, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 84;

Побережець Лілію Миколаївну, 1959 року народження, освіта середня, проживає в м. Ульянівка Кіровоградської області, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 86;

Семікаша Віктора Михайловича, 1934 року народження, освіта вища, проживає в м. Чернігові, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 87;

Щербанюка Василя Григоровича, 1939 року народження, освіта вища, проживає в м. Ірпінь Київської області, голову правління садівничого товариства «Берізка», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 88;

Приходько Світлану Дмитрівну, 1965 року народження, освіта вища, проживає в м. Канів Черкаської області, вчителя музичної школи, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 89;

Санюка Миколу Миколайовича, 1958 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Красний Луч Луганської області, робітника шахти «Княгинівська», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 91;

Кандирала Олексія Марковича, 1928 року народження, освіта вища, проживає в м. Чернівцях, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 93;

Чубірку Сергія Івановича, 1944 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в с. Неліпино Закарпатської області, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 97;

Ткаленка Андрія Михайловича, 1955 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в смт Олександрівна Кіровоградської області, вартівника Олександрівської санепідемстанції, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 98;

Рудометову Наталію Василівну, 1957 року народження, освіта середня, проживає в с. Степанівка Вінницької області, завідуючу кормовим двором ТОВ СОП «Мир», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 99;

Бурду Катерину Іванівну, 1949 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Конотоп Сумської області, розподільника робіт вагонного депо станції Конотоп, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 100;

Маруніча Миколу Івановича, 1934 року народження, освіта вища, проживає в м. Миколаєві, начальника лабораторії зварювання ТОВ «Аміті», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 101;

Лагуткіна Володимира Івановича, 1958 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Полтаві, завідуючого складом паливно-мастильних матеріалів ЗАТ «Справа ІНК», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 102;

Бакаєва Фаріда Анваровича, 1950 року народження, освіта вища, проживає в м. Черкасах, начальника відділу «Система» Черкаського ДНВП «Ротор», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 103;

Матвієнка Василя Івановича, 1949 року народження, освіта вища, проживає в м. Ромни Сумської області, столяра ТОВ ЕОЛМ-ЛТД, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 104;

Білицьку Любов Вікторівну, 1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Дніпропетровську, менеджера ТОВ «Ліра», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 106;

Співак Олену Василівну, 1971 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в с. Могилівка Вінницької області, вчителя загальноосвітньої школи № 3 м. Жмеринка, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 107;

Девяшина Віктора Миколайовича, 1948 року народження, освіта вища, проживає в м. Білгород-Дністровський Одеської області, енергетика ВАТ «Полімер», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 108;

Проценка Віктора Миколайовича, 1966 року народження, освіта середня, проживає в м. Ромни Сумської області, приватного підприємця, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 109;

Харченко Лорианду Петрівну, 1934 року народження, освіта вища, проживає в м. Харкові, пенсіонерку, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 110;

Сковпень Любов Василівну, 1957 року народження, освіта вища, проживає в смт Катеринопіль Черкаської області, лікаря-хірурга Катеринопільської районної лікарні, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 111;

Азарова Володимира Семеновича, 1953 року народження, освіта вища, проживає в м. Хмельницькому, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 112;

Шемендюк Надію Михайлівну, 1941 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Ровеньки Луганської області, медичного реєстратора стоматологічної лікарні, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 113;

Мартинюк Галину Іванівну, 1954 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Новодністровськ Чернівецької області, бухгалтера МП «Граніт», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 114;

Мироненка Олександра Костянтиновича, 1958 року народження, освіта вища, проживає в м. Каховка Херсонської області, голову асоціації садових товариств «Садівник», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 115;

Макуховського Олександра Анатолійовича, 1942 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в смт Першотравенськ Житомирської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 116;

Уварова Анатолія Васильовича, 1947 року народження, освіта вища, проживає в м. Севастополі, старшого крановщика-електрика ВАТ «Севастопольський морський завод ім. Серго Орджонікідзе», безпартійного, включеного до виборчого списку під № 117;

Урусова Олександра Руслановича, 1972 року народження, освіта вища, проживає в м. Харкові, інженера-конструктора Харківського комбінату будівельних матеріалів ім. О. Морозова, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 118;

Жук Галину Іванівну, 1941 року народження, освіта середня, проживає в м. Канів Черкаської області, голову правління житлово-будівельного кооперативу «Дружба», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 119;

Крикливу Валентину Іванівну, 1948 року народження, освіта вища, проживає в с. Пляцина Вінницької області, методиста Барської дошкільної установи № 1, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 120;

Тімановського Олексія Олександровича, 1944 року народження, освіта вища, проживає в м. Гайворон Кіровоградської області, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 121;

Кукуєвицьку Олену Євгенівну, 1980 року народження, освіта базова вища, проживає в м. Києві, студентку Національного технічного університету України «КПІ», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 122;

Анділахая Віталія Семеновича, 1967 року народження, освіта вища, проживає в м. Маріуполь Донецької області, юрисконсульта ТОВ «Медфармімпекс», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 123;

Рекуху Георгія Антоновича, 1934 року народження, освіта вища, проживає в м. Кролевець Сумської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 124;

Берсеньова Володимира Івановича, 1949 року народження, освіта вища, проживає в м. Дніпропетровську, керівника служби безпеки Дніпропетровської паперової фабрики, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 125;

Гончарова Володимира Федоровича, 1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Первомайський Харківської області, слюсара-ремонтника державного підприємства «Хімпром», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 126;

Лисака Олександра Миколайовича, 1971 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 127;

Лелеку Івана Григоровича, 1940 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Кам'янка Черкаської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 128;

Крючкова Петра Михайловича, 1956 року народження, освіта вища, проживає в м. Слов'янськ Донецької області, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 129;

Кислицького Олександра Івановича, 1974 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Біла Церква Київської області, заготівельника зразків центральної заводської лабораторії ВАТ «Валса», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 130;

Петричук Ларису Олексіївну, 1963 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Дніпропетровську, тимчасово не працює, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 131;

Позена Миколу Леонідовича, 1932 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, провідного наукового співробітника АТ «Украналіт», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 133;

Колесникова Артема Володимировича, 1980 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Горлівка Донецької області, слюсара ВАТ «Донецькоблгаз», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 134;

Сопиряєва Олександра Геннадійовича, 1974 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в смт Білогір'я Хмельницької області, директора Виробничого об'єднання по капітальному ремонту, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 135;

Ткач Валентину Давидівну, 1945 року народження, освіта вища, проживає в м. Чигирин Черкаської області, вчительку загальноосвітньої школи № 1 ім. Б. Хмельницького, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 137;

Гудзенка Миколу Терентійовича, 1943 року народження, освіта середня, проживає в с. Ребедайлівка Черкаської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 139;

Соболева Анатолія Павловича, 1934 року народження, освіта вища, проживає в м. Ялта Автономної Республіки Крим, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 140;

Генова Тараса Сергійовича, 1976 року народження, освіта вища, проживає в м. Мелітополь Запорізької області, начальника цеху ВАТ «Виробничо-технічне підприємство «Техінмаш», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 141;

Смєлова Ігоря Григоровича, 1958 року народження, освіта вища, проживає в м. Запоріжжі, машиніста екскаватора ВАТ «Запорізький алюмінієвий комбінат», члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 142;

Берднікову Катерину Василівну, 1956 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в смт Веселе Запорізької області, помічника-консультанта народного депутата України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 143;

Заболотню Ольгу Іванівну, 1951 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Ірпінь Київської області, пенсіонерку, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включену до виборчого списку під № 144;

Кальченка Василя Івановича, 1940 року народження, освіта вища, проживає в м. Скадовськ Херсонської області, машиніста КНС Скадовського управління житлово-комунального господарства, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 145;

Мальцева Вадима Михайловича, 1934 року народження, освіта вища, проживає в м. Красноармійськ Донецької області, начальника підземної дільниці шахти ім. Стаханова, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 146;

Шмиголя Михайла Кузьмовича, 1951 року народження, освіта вища, проживає в с. Боровиця Черкаської області, пенсіонера, члена Прогресивної соціалістичної партії України, включеного до виборчого списку під № 147;

2. Видати представнику виборчого блоку політичних партій «Блок Наталії Вітренко» у Центральній виборчій комісії копію цієї постанови разом із посвідченнями кандидатів у народні депутати України, зазначених у пункті 1 постанови.

3. Цю постанову оприлюднити в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр».

Голова
Центральної виборчої комісії
М. РЯБЕЦЬ.

м. Київ,
26 січня 2002 року.
№ 90.

Співробітництво

Платник і податківець — партнери

У цьому переконаний начальник Державної податкової інспекції в місті Ужгороді Богдан Ліуш.

— Адже, — каже він, — силовими, фіскальними методами ситуацію не зміниш: за таких підходів до справи платник іде в тінь. Ми повинні всіляко стимулювати легального виробника чи підприємця, вміти переконати їх, що у нас вони завжди знайдуть розуміння й підтримку. Навіть попри недосконалості чинного законодавства.

Торік ужгородські податківці мобілізували до зведеного бюджету 116 млн. 600 тис. гривень. До державного надійшло понад 60 мільйонів, місцевих — майже 56 мільйонів. Місто отримало 41 мільйон податків і зборів — на 29,6 відсотка більше, ніж за рік до цього. А все тому, що «пішли в народ», зокрема, проводять дні своєї служби на підприємствах, сповідуючи ідеологію партнерства.

— Знаємо, що сплачувані підприємством податки йдуть на зарплатню медикам, котрі лікують робітників, учителям, які навчають наших дітей, на пенсії тим, хто працював і в нас, і в інших колективах, — вважає директор ЗАТ «Ужгородська швейна фабрика» Мирослава Каламуняк. — Було б не по-християнськи приховувати зароблені кошти. Хоча вони вкрай потрібні і для розширення виробництва, його модернізації.

Серед найсумлінніших платників податків —закарпатська дирекція ВАТ «Укртелеком», ужгородська філія ЗАТ «Утел», ТОВ «Генкель Ужгород», ВАТ «Ужгородхліб», ТОВ «ЕНО Ужгород Лтд». І хоча, приміром, «Ужгородхліб» порівняно з власниками міні-пекарень, що сплачують тільки фіксований податок, обкладений зборами «на всю котушку», продукцію випускає високоякісну, стандартну, до того ж дешеву.

Ужгородські податківці вшанували кращих своїх партнерів за минулий рік. Їм, а також багатьом приватним підприємцям, котрі вважають обов'язком ще й благодійництво, щиро подякував міський голова Степан Сембер. Вручалися грамоти, квіти, цінні подарунки.

Індульгенцій на сплату податків не давали.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Ужгород.

Постановою Господарського суду Миколаївської області від 13.02.2002 року, по справі № 2/152, визнано банкрутом фермерське господарство «Стадник». Миколаївська область, Очаківський район, с. Чорноморка, код ЄДРПОУ 224415141. Ліквідатор банкрута — Дуднікова Наталія Миколаївна (ліцензія № 348 від 18.01.2001 року, 54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 29, кв. 19).

Господарським судом Хмельницької області (29000, м. Хмельницький, майдан Незалежності, 1) порушено справу № 7/10-Б від 14.01.2002 р., за заявою Красилівської МДПІ, про визнання банкрутом Красилівського міжгосподарського комбікормового заводу (юридична адреса: 31000, Хмельницька обл., м. Красилів, вул. 50 років Жовтня, 150), р/р № 26003091607001 в Хмельницькій філії АТ «Укрінбанк», м. Красилів, МФО 315397, код підприємства — 00686871.

Розпорядником майна призначено Липко Анатолія Валерійовича, ліцензія серії АА № 250082 від 04.12.2001 р.

Заяви кредиторів та можливих санаторів направляти в місячний термін з дня публікації.

Господарський суд Миколаївської області, що знаходиться за адресою: м. Миколаїв, 54009, пл. Леніна, 1, порушив справу № 4/186 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Югцемент», ЄДРПОУ 00293031, адреса: Миколаївська область, Миколаївський район, пгт. Ольшанське.

Розпорядником майна призначено Гончаренко Дениса Анатолійовича, адреса: м. Миколаїв, вул. Кр. Майовщиків, 31, кв. 116.

Кіровоградське регіональне управління з питань банкрутства, адреса: м. Кіровоград, вул. Леніна, 64/53.

Банківські реквізити ВАТ «Югцемент»: р/р 26006956 в МОД АППБ «Аваль», МФО 326182, м. Миколаїв.

Претензії кредиторів приймаються протягом 1 (одного) місяця з дня опублікування даного оголошення.

Віра без діл — мертва...

«Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра? Коли ж брат чи сестра будуть нагі, і позбавлені денного покорму, а хто-небудь із вас до них скаже:

«Ідіть з миром, грійтесь та їжте», та не дасть їм потрібного тілу,— що ж то поможе? Так само й віра, коли діл не має, — мертва в собі!»

Новий Завіт. Соборне послання св. Якова, 1,2.

Не випадково в українській мові слово «природа» так тісно переплітається зі словами «родитися», «родина», «родити» та багатьма іншими словами з коренем «род». Отож неважко дійти висновку, що людина, як і суспільство, — частка природи. Суспільство, в якому від природи всі люди рівні. Це підкреслено і в «Загальній декларації прав людини», затвердженій і проголошеній Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй 10 грудня 1948 року. Зокрема, у статті першій декларації йдеться: **«Всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах. Вони наділені розумом і совістю і повинні діяти у відношенні один до одного в дусі братерства».**

Закономірно, що і в статті 3 (перший абзац) Конституції України зазначено: **«Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю».**

Одне слово, на рівні теорії — правильно, логічно, гуманно. А як насправді? Сумно, але зовсім не так. Якого б напряму не торкнулися, результат — один. Страждає передусім бідніший, менш захищений. Реальна влада в нашій державі перманентно і настійно робить усе можливе, щоб довкола була якомога каламутніша вода, щоб дедалі гучніше виголошувати пустопорожні лозунги про реформування. Як не згадати слова відомого французького історика і соціолога Алексіса Токвіля: **«Найбезпечнішим моментом для поганого режиму є той, коли він починає реформуватися».**

В Україні, та й в усьому світі відомо, що Поліський, Іванківський, Вишгородський, Бородянський та Макарівський райони Київської області розташовані на самій призьбі 30-кілометрової зони ЧАЕС. Саме про це та про катастрофічну ситуацію в згаданих районах у зв'язку з ліквідацією наслідків Чорнобильської катастрофи за останні десять років в парламенті України виголошено сотні промов, проведено низку парламентських читань, але проблема, на жаль, залишається. Проблема, у центрі якої — людина. І не просто пригнічена «мирним атомом», а доведена до відчаю. Не потрібно надуманих версій. Про вмотивованість цього судження свідчить епістолярний жанр, тобто моє постійне і багаторічне листування і з найвищими владними чиновниками України, і організоване через Верховну Раду України у вигляді депутатських запитів. Листування, яке свідчить про віртуозну майстерність найвищих українських чиновників у відписках. Відписки — реальні. Їх можна прочитати. Але це не допомагає **завершити будівництво поліклініки та житлового будинку в селі Бишів Макарівського, житлового будинку в селі Дружня Бородянського, шкіл в селах Лютіж, Сухолуччя та Любимівка Вишгородського, школи в селі Шпилі, лікарні в селищі Іванків та фельдшерсько-акушерського пункту в селі Білий Берег Іванківського районів.**

Протягом чотирьох останніх років мені доводилося багато разів звертатися до Київської облдержадміністрації та Кабінету Міністрів з питань виплати заборгованості працівникам колишнього Поліського районного підприємства громадського харчування. Останній депутатський запит адресував Прем'єр-міністру України А. Кінаху. Відповідь надійшла від віце-прем'єр-міністра В. Семиноженка: **«На доповнення до листа Кабінету Міністрів України від 2 листопада 2001 року № 39-3768/4 повідомляємо, що питання, яке порушено в запиті народного депутата України, буде розглянуто на засіданні Комісії з питань забезпечення своєчасності і повноти сплати податків та погашення заборгованості із заробітної плати, пенсій, стипендій та інших соціальних виплат 27 листопада 2001 року. Про результати розгляду питання буде повідомлено додатково».** На цьому можна було б поставити крапку. Але гроші й донині не виплачено. А на календарі уже лютий 2002 року.

За здійснені роботи з газифікації сіл Станішівка, Рокитна Слобода та Воропаївка Іванківського району Іванківському будівельно-монтажному управлінню було заборговано 166,93 тисячі гривень. Довелося звернутися в Міністерство надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи стосовно прискорення погашення заборгованості. Відповідь надійшла лаконічна: **«Міністерство з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи спільно з управлінням у справах захисту населення від наслідків аварії на ЧАЕС Київської облдержадміністрації уважно розглянуло Ваше звернення щодо погашення заборгованості за роботи, виконані у минулі роки з газифікації сіл. Зазначену заборгованість буде погашено у 2002 році по мірі надходження коштів на реалізацію Чорнобильської будівельної програми».**

Щодо надходження коштів на реалізацію Чорнобильської будівельної програми мова окрема, а саме: темрява. За багато років поспіль МНС заборгувало чорнобильцям 700 мільйонів гривень. Зокрема, лише будівельникам Київської області понад 12 мільйонів гривень. А у авітамінизованому бюджеті на 2002 рік на цю проблему передбачено аж 20 мільйонів гривень. Як швидко можна такий борг погасити? Певно, й першокласнику зрозуміло, що не швидко. За такого фінансового розкладу для цього потрібно щонайменше 35 років.

Після аварії на ЧАЕС минає шістнадцятий рік. Але й донині в одинадцяти населених пунктах 30-кілометрової зони мешкає понад 180 сімей. Хочу, щоб знали всі сущі в Україні, що **«проблема відселення громадян, які проживають у зоні відчуження, перебуває на постійному контролі Міністерства та Київської обласної держадміністрації».** Хіба цього недостатньо?! Таки недостатньо. За слова хліба та медикаментів не купиш, за навчання не заплатиш, будматеріали для будівництва житла не придбаєш. Нарешті, яка громадянам різниця, у кого все це на постійному контролі?! Прикро одне, що справа — ні з місця.

Це те саме, що на ощадкнижках громадян України міститься 132 мільярди гривень. У нинішньому бюджеті з подачі гаранта Конституції та Кабміну передбачено окремим рядком 500 мільйонів гривень на погашення заборгованості з вкладів. Одне слово, усе гаразд, добродійко маркізо, усе гаразд, усе гаразд. За 264 роки громадяни України сповна одержать свої заощадження. А поки що набирайтеся терпіння.

Це стосується й кількох десятків мешканців селища Поліського. Адже освітлення в їхніх оселях немає, поштовими послугами їх обділено, хліб та інші продукти купують, одному Богу відомо, як. Терплять. Хоча терпець рветься, як гнила мотузка.

Як відомо, десятки сімей, відселених з колишнього Чорнобильського району в Бородянський та Макарівський райони страшного 1986-го, й дотепер проживають по дві-три сім'ї в одному будиночку: тісно, незатишно, сумно, несправедливо. Адже у той час державні чиновники обіцяли людям, що не пізніш, як через рік нададуть їм пристойне окреме житло, й заживуть люди, як і до чорнобильської трагедії. Казав пан — кожуха дам.

«Проблему розселення сімей, — зазначено у відповіді з МНС, — які поселені по 2-3 сім'ї в один будинок, можливо розв'язати, лише попередньо прийнявши відповідні доповнення до пункту 1 статті 32 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», де чітко визначити право цих сімей на отримання конкретного житла, на підставі чого можна буде розробити нормативно-правовий механізм їх розселення та визначити джерела фінансування». Як тут не згадати відомий постулат: одне думаємо, друге говоримо, а третє робимо. Але допоки?!

На моєму робочому столі сотні листів від чорнобильців. Вони не втрачають надію на справедливість з боку держави. Хоча й не вимагають чогось надзвичайного. Скажімо, Галина Іванівна Перетятько проживала в селі Обуховичі, яке належить до зони гарантованого (добровільного) відселення. Ще 1992 року подала відповідні документи на відселення у Харків. Там мешкає її син. За роки чекання поховала чоловіка. На десятки її листів у різні високі установи (і на не менше моїх депутатських запитів) справно надходили і надходять чиновницькі відписки. Остання —від Першого віце-прем'єр-міністра Олега Дубини:

«У даний час надається житло переселенцям із радіоактивно забруднених територій, які перебувають на квартирному обліку з 1990 по 1991 рік. Такий стан справ обумовлено недостатнім фінансуванням (один відсоток від потреби).

Враховуючи зазначене, Перетятько Галина Іванівна буде забезпечена житлом після надходження її черги серед переселенців із радіоактивно забруднених територій».

Відповідь округла, неточна і необнадійлива. Складається враження, що чиновник, який надавав її за дорученням віце-прем'єр-міністра, або некомпетентний, або так обюрократився, що й не відає, що робить. Адже на депутатські запити мало лише подивитися. Їх потрібно прочитати. Та й уважно прочитати. Йдеться ж про долю людини, яка постраждала внаслідок Чорнобильської катастрофи і благає про допомогу. І не про якусь там надуману. А таку, яка має бути гарантованою з боку держави.

Переді мною не просто листи, а три стоси листів, депутатських запитів та відписок. У них йдеться про мешканців міста Вишгород, зокрема, про сім'ї Василя Євгеновича Костючка, Віктора Костянтиновича Зацепіна та Івана Федоровича Боровика.

Сім'я Василя Євгеновича з п'яти чоловік проживає в одній кімнаті (19,2 кв. метра). За медичними показниками він, як інвалід-чорнобилець, не може проживати в одній кімнаті з сім'єю.

А Віктору Костянтиновичу уже кілька років тому надали житло. Але... Ордер не вручили тому, що МНС з Київською облдержадміністрацією на перерахували гроші за помешкання.

Іван Федорович та Віра Яківна Боровики евакуйовані з міста Чорнобиль. Обоє — інваліди-ліквідатори. З ними мешкає старенька матір Федора Андріївна Кравченко, чоловік якої смертю хоробрих поліг у Великій Вітчизняній війні, а син загинув в Афганістані. Житло, згідно з відпискою з МНС, передбачалося надати ще наприкінці 1999 року. Передбачалося...

Старший офіцер К. Кадиров — інвалід Великої Вітчизняної війни першої групи. А житла не має. Міністерство оборони України направляє його листи у Вишгородський міськвиконком. На цьому й усе.

Не дає спокійно спати та жити нерозв'язана житлова проблема постраждалому внаслідок Чорнобильської катастрофи першої категорії Юрію Миколайовичу Білику з смт Бородянка. Його сім'я з трьох осіб проживає в однокімнатній квартирі (11,8 кв. метра). Його листи до різних владних структур, як і мій депутатський запит, залишилися голосом волаючого в пустелі.

Можна навести десятки, сотні прикладів бідування людей через чиновницьке свавілля. Саме через нього оббивають пороги воїни-інтернаціоналісти, щоб отримати більш-менш пристойне житло.

«У даний час як воїн-інтернаціоналіст перебуваю першим на черзі для отримання житла. Моя сім'я складається з чотирьох осіб. Проживаємо в кімнаті площею 15,6 кв. метра», — пише Геннадій Петрович Здольник із селища Макарів. Зазначу: таких, як він, — багато. Але це не означає, що проблему не треба розв'язувати. Навпаки.

Ось що на мій депутатський запит з питання забезпечення воїнів-інтернаціоналістів житлом відповів віце-прем'єр-міністр Володимир Семиноженко: **«Згідно з пунктом 1 статті 39 Закону України «Про державний бюджет України на 2001 рік» та рішення Київської обласної ради від 25.01.01 р. № 261-5-XXIII «Про обласний бюджет Київської області на 2001 рік» у спеціальному фонді обласного бюджету передбачено накопичення коштів за рахунок 1,5 відсотка нарахованого податку на прибуток підприємств для будівництва або придбання житла для відповідної категорії населення, зокрема учасникам бойових дій в Афганістані.**

У цей час підготовлено проект розпорядження голови Київської облдержадміністрації про виділення коштів для придбання житла зазначеній категорії, в якому відповідні видатки передбачено Макарівській райдержадміністрації».

Шановний віце-прем'єр-міністре, вибачте, але вже лютий 2002 року, а віз і нині там.

На мій депутатський запит голові Київської облдержадміністрації Анатолію Засусі щодо надання житла воїну-афганцю Сергію Семенку, який мешкає в смт Іванків, надійшла відповідь: **«За дорученням облдержадміністрації головне управління економіки облдержадміністрації розглянуло звернення жителя смт Іванків, учасника бойових дій в Афганістані С. Семенка щодо розв'язання його житлової проблеми».**

Далі у відповіді пояснюють, кому надається пільгове житло в державі. А на закінчення — підсумок: **«Іванківській райдержадміністрації направлено лист з проханням прискорити подання договору на будівництво або придбання житла до головного управління економіки облдержадміністрації.**

В. Озарко, перший заступник начальника управління».

Які ж були дії Іванківської райдержадміністрації? Чи виконала вона доручення облдержадміністрації? Відповідь від іванківського чиновника така: **«Ніякого договору в область ми не направляли».**

Було б добре, якби хоч якунебудь проблему в Іванківському виборчому окрузі було розв'язано. Та до старих проблем додаються нові.

На мій запит із забезпечення населення твердим паливом, скрапленим газом та компенсації інвалідам війни на пальне та ремонт і технічне обслуговування автомобілів також надійшла лише відписка: **«Через обмеженість фінансових ресурсів місцевих бюджетів заборгованість по пільгах на тверде паливо і скраплений газ виникли в Іванківському, Вишгородському, Бородянському та Макарівському районах.**

Заборгованості по виплаті грошової компенсації на бензин, ремонт та технічне обслуговування автомобілів інвалідам Великої Вітчизняної війни, що мешкають на території виборчого округу № 95 і які перебувають на обліку в органах соціального захисту, немає», — це слова з відповіді на мій депутатський запит віце-прем'єр-міністра України Володимира Семиноженка. Перший абзац констатує факт, другий — свідчить про неволодіння ситуацією на місці. Гірко від того, що колишні воїни-фронтовики згадуються з високих трибун лише в День Перемоги.

Спеціально для чиновників Кабміну зазначаю: велич держави залежить від того, як вона ставиться до дітей та людей похилого віку.

«Як боляче моєму поколінню. Ми чесно відпрацювали свій вік. Мій трудовий стаж розпочався під час війни. У 1982 році пішла на пенсію, яка становила 72 карбованці. У ті роки за ці гроші можна було жити. А тепер? Вважаю, що держава гірко познущалася зі своїх громадян. Довела нас до гірких сліз та злиднів», — це слова з листа Катерини Василівни Маслюченко з села Розважів Іванківського району. Таких листів у мене десятки. Та хіба про це горе можна дізнатися лише з листів? Кожного місяця доводиться приймати близько двох тисяч громадян, моїх земляків-чорнобильців.

Сумно усвідомлювати те, що ми все розуміємо, знаємо, що пишемо правильні закони. Але хто скаже, чому ми їх не дотримуємося? Чому у статті 16 Конституції України написали: **«Забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи — катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду Українського народу є обов'язком держави».** До цих слів можна додати висновки парламентських слухань у зв'язку з 15-ю річницею Чорнобильської катастрофи, де чорним по білому написано гарні, розумні, переконливі й гуманні слова. Але вони, наче відписки чиновників, тільки додають болю. Лише серце, розум та душа повторюють слова з Євангелія: «Так само й віра, коли діл не має, — мертва вона!».

Іван КІРІМОВ,
народний депутат України, заслужений журналіст України.

Відписки чиновників тільки додають болю

Профспілки повірили урядові

Та чи дотримає слова Кабінет Міністрів?

Нотатки з приводу

— Колективний договір? Це чиста формальність,— з відтінком зневаги перепитав-відповів мені знайомий робітник.

— Це колись чи нині? — допитуюся.

Він на мить замислився і додав: «Знаєш, а справді нині деякі власники і підприємці поводяться з працівниками, ніби то не люди. Тож, може, вони й потрібні?»

Платити все одно треба

Пригадаймо: за радянської системи колективні договори адміністрацій з трудовими колективами справді значною мірою мали формальний характер. Передусім тому, що тоді за порушення прав працівника керівникові діставалося. І не від колективу. Поодинокі короткочасні випадки, скажімо, затримки заробітної плати були надто надзвичайною подією.

Нині колективні договори для багатьох приватників, м'яко кажучи, небажані. Небажані вони і для державних підприємств, які ледь-ледь зводять кінці з кінцями. Ще б пак! Адже закон усе одно зобов'язує їх дотримуватися, приміром, однієї з найважливіших вимог — розміру мінімальної заробітної плати. Хоч би які економічні можливості, складнощі, проблеми були там чи там — треба платити не менше, ніж встановлено.

Розмір мінімальної зарплати останніми роками в нашій державі затверджується законодавчо лише після погодження урядом та Конфедерацією роботодавців країни з представником і захисником трудового люду — Федерацією профспілок України. Оця домовленість і узгодження між ними закріплюються Генеральною угодою.

Чи було так під час підготовки проекту угоди на 2002—2003 роки? Адже, як уже повідомлялося в нашій газеті, нещодавно її підписано.

Не порозумілися не лише щодо мінімальної

Ще до **урочистого підписання угоди законом було визначено такі розміри мінімальної заробітної плати на нинішній рік: з 1 січня — 140, а з 1 липня — 165 гривень.** Безперечно, помітний ріст. Бо торік «мінімалка» становила 118 гривень. А мало чи багато 140 і навіть 165 гривень? Порівняймо ці суми з визначеним, також законом, прожитковим мінімумом працюючого — 365 гривень.

Виходить: «мінімальники» матимуть змогу жити чи існувати за півлюдських умов. І профспілки погодилися з цими розмірами мінімальної зарплати, їм байдужа проблема виживання багатьох тисяч громадян України?

Ні, це не так. Федерація вносила пропозицію щодо поетапного, до 2005 року, наближення мінімальної заробітної плати до прожиткового мінімуму для працездатних громадян. **Зокрема, пропонувала: з 1 січня ц. р. встановити мінімальну зарплату 165 гривень, а з 1 липня — 50 відсотків законодавчо встановленого прожиткового мінімуму на 2002 рік. Наступного року мінімальну зарплату пропонували затвердити у розмірі 70 відсотків законодавчо встановленого прожиткового мінімуму.**

Уряд відхилив такий варіант і погодився встановити мінімальну зарплату лише на рівні 43,5 відсотка прожиткового мінімуму.

У сторін були розбіжності й у підході до розв'язання такої нагальної проблеми, як збільшення неоподатковуваного мінімуму доходів громадян. Нині він, до речі, становить аж 17 гривень. **Профспілки пропонували довести його до рівня прожиткового мінімуму, уряд — збільшувати тільки з урахуванням прожиткового мінімуму.**

Не погодилася з профспілками і Конфедерація роботодавців. Її не влаштовує запропонована ФПУ єдина методика обчислення сукупного доходу сім'ї, яку використовують для призначення державної соціальної допомоги. Щоб не враховувалися в ньому суми сплачених особами податків, обов'язкових зборів чи внесків до страхових соціальних фондів тощо. Власники наполягли на відкладенні розв'язання цієї проблеми на два роки.

Що треба було робити профспілкам? Продовжувати дедалі активніше відстоювати свої позиції. Спробували одну з форм вияву такої незгоди. У листопаді минулого року провели пікетування Кабінету Міністрів та Верховної Ради. Надіслали прохання-звернення до народних депутатів та Президента держави. Нічого це не дало.

А заборгованість вражає

До Генеральної угоди на 2002—2003 роки було складено протокол розбіжностей щодо окремих важливих позицій. І, можливо, тому перед підписанням угоди Прем'єр-міністр України Анатолій Кінах запевнив присутніх представників 75 всеукраїнських профспілок та профоб'єднань, котрі налічують понад 16 мільйонів трудівників: уряд враховуватиме запропоноване ними. А йому, урядові, можна вірити? Погляньмо на ці показники.

Кабінет Міністрів звітує: у 2000—2001 роках на вільні та новостворені робочі місця працевлаштовано понад 700 тисяч осіб. Рівень безробіття скоротився до 10,6 відсотка проти 11,9 в 1999 році. Втричі скорочено кількість безробітних, які претендують на одне вільне робоче місце, підвищено розмір мінімальної допомоги з безробіття. Торік тричі підвищено розмір пенсій, а з 1 січня нинішнього — ще на 10 відсотків. У середньому на 40 відсотків збільшено заробітну плату освітянам, науковцям, а лікарям та працівникам культури — на 25 відсотків. З початку поточного року заробітну плату працівникам зазначених галузей підвищено ще на 15 відсотків. Забезпечено зростання реальної заробітної плати більш як на 19 відсотків. Ліквідовано заборгованість із заробітної плати у бюджетній сфері, загальні її обсяги скорочено на 40 відсотків.

Не виконали — виконуйте

Утім, ці помітні зрушення у соціальному захисті трудящих — наслідок діяльності не лише Кабінету Міністрів, а й Конфедерації роботодавців і тих самих профспілок. Проте попередню угоду, на жаль, не виконано в повному обсязі. **І найгострішою залишається проблема заборгованості із заробітної плати. Рівень її чималий — близько трьох мільярдів гривень.**

Невиконання низки важливих позицій попередньої угоди змусило ФПУ порушити питання про підбиття її підсумків на спільному засіданні сторін. Це плановано здійснити у лютому ц. р. Там мають дати належну оцінку фактам невиконаних взаємних зобов'язань, а позиції, що не втратили актуальності, передбачено включити доповненням до Генеральної угоди на 2002 — 2003 роки.

Нинішня угода має один додаток. Ним встановлено перелік і розміри та надбавки до тарифних ставок і посадових окладів працівникам, що мають міжгалузевий характер, та з інших питань. Але, можливо, буде ще один додаток — борг уряду та роботодавців з попередньої домовленості.

Дійшли згоди і зобов'язалися

Під час підготовки проекту угоди сторони досягли такої принципової і чи не найголовнішої домовленості — забезпечення зростання реальної заробітної плати за темпами, не нижчими від зростання реального валового продукту за відповідний рік. Підвищуючи заробітну плату працівникам освіти, охорони здоров'я, науки та культури, дотримуватися однакового підходу в підвищенні заробітної плати працівникам й інших бюджетних галузей.

Домовилися сторони-партнери й про таке. У разі виникнення на підприємстві будь-якої форми власності заборгованості із заробітної плати, грошового забезпечення протягом більше одного місяця вживати рішучих заходів аж до розриву з керівниками контрактів. Власники не прийматимуть в односторонньому порядку рішень щодо зміни узгоджених та встановлених нових умов праці.

Партнери з угоди зобов'язалися підготувати низку нових законів та доповнень до чинних: про оплату праці, індексацію грошових доходів, компенсацію втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків їх виплати тощо.

Важливим є й такий намір — поступово наближати мінімальну пенсію до прожиткового мінімуму, розробити механізм переходу від принципу категорійного надання соціальних пільг до адресної соціальної допомоги, забезпечення громадян соціальним житлом тощо.

Не забули про соціальний захист малозабезпечених сімей, сімей з дітьми, інвалідів з дитинства та дітей-інвалідів, ветеранів війни, потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи.

Профспілки вважають і наполягатимуть

Голова Федерації профспілок України Олександр Стоян переконаний:

— кожний працівник, який відпрацював місячну норму робочого часу і виконав норми виробітку, має одержувати заробіток щонайменше на рівні прожиткового мінімуму;

— потрібно прийняти закон про наближення мінімальної заробітної плати до прожиткового мінімуму;

— треба встановити мінімальну оплату праці на рівні прожиткового мінімуму;

— активнішою має бути участь Кабінету Міністрів у виконанні заходів, передбачених Національною програмою поліпшення стану безпеки, гігієни та виробничого середовища, Програмою розвитку виробництва засобів індивідуального захисту працюючих, у виділенні необхідних коштів на виплату заборгованості з регресних виплат та одноразової допомоги у разі втрати професійної працездатності шахтарями й гірниками підземного видобутку вугілля і залізної руди.

Вони лише обіцяють?

Не погодившись з частиною пропозицій профспілок, уряд і Конфедерація роботодавців усе-таки взяли на себе багато важливих і відповідальних зобов'язань. Ось одна конкретна цифра — створювати щорічно не менш як 300—320 тисяч робочих місць.

Ще така приємна несподіванка. **Уже в день підписання угоди Кабмін вніс пропозицію про пільгове дострокове кредитування будівництва житла для молоді та спрямування на житлове будівництво в цілому не менше двох відсотків видаткової частини Держбюджету.**

А вся угода, на думку сторін-виконавців, — змістовний і вагомий документ з огляду на ті соціальні проблеми, які волають у нашому суспільстві і які необхідно розв'язувати якнайшвидше.

Щоб повніше уявити, що собою являє Генеральна угода на 2002—2003 роки, варто назвати основні її напрями-розділи: **«Сприяння розвитку виробництва, забезпечення продуктивної зайнятості», «Оплата праці, підвищення рівня доходів», «Умови праці та відпочинку», «Соціальний захист та задоволення духовних потреб».**

Цікаво: положення угоди, з одного боку — обов'язкові для застосування у галузевих та регіональних угодах. З другого — галузеві угоди можуть передбачати вищі рівні мінімальної заробітної плати. За наявних можливостей. **Тобто менше — ні, більше — будь ласка.**

Хоч трохи чи взагалі нічого

Однак відхилені урядом пропозиції ФПУ і внесені до протоколу розбіжностей дають підстави профспілкам діяти активніше і наполегливіше. Можна було більше пікетувати, грюкати, галасувати. А що це дало б?

Найголовніша передумова поліпшення соціальної захищеності працівників і всіх наших громадян — розвиток власного виробництва, створення достатньої кількості робочих місць. Але ще більший тиск на нинішніх виробників щодо підвищення тієї самої мінімальної заробітної плати — шлях до іншої крайності: скорочення ними вже наявних робочих місць і звільнення працівників. То що краще? Хоч якась мінімальна платня чи позбавлення і її взагалі?

Отже, сторони, що підписали угоду, дійшли компромісних рішень. І тому не випадково перед початком підписання угоди Анатолій Кінах щиро дякував профспілкам за розуміння ними проблем, які є в державі і які уряд не зможе реалізувати негайно. А ось таке соціальне партнерство — основа формування у нашій державі громадянського суспільства. **Окрім того, Прем'єр-міністр наголосив: уряд налаштований на конструктивну співпрацю і робитиме все можливе, щоб виконати Генеральну угоду на 2002—2003 роки.**

Та чи вдасться?

Учасники процедури підписання угоди, схоже, були одностайні і погодилися з Анатолієм Кінахом. Та все-таки постає одне підступне запитання. Чи саме цей уряд виконуватиме цю угоду? Адже не за горами вибори і формування нового складу Кабінету Міністрів. А відомо: кожна управлінська пертурбація — відкидання назад усіх державних напрацювань, узгоджень, перегляд стратегій тощо.

Тут нам усім залишається не лише сподіватися на розумні, національно-патріотичні шляхи розв'язання усіх наших державобудівничих, економічних і соціальних проблем. Потрібно діяти. Усім і всюди.

Повинні бути щуками

Підписання Генеральної угоди — лише початок важкої, копіткої і надзвичайно важливої для значної частини безробітних, знедолених та розчарованих наших співвітчизників роботи з виконання досягнутих і обіцяних зобов'язань.

І якою має бути позиція профспілок за непевної і складної політичної ситуації у країні? Вони повинні стати схожими на щук. Щоб нинішні і нові карасі не дрімали...

Цього вимагає також і здебільшого нечесне, несправедливе, безладно-хаотичне реформування всіх наших суспільних відносин.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Спорт

Бйорндален — чотириразовий герой Олімпіади!

Коли наші нащадки згадуватимуть Олімпійські ігри-2002 в Солт-Лейк-Сіті, то неодмінно називатимуть ім'я норвезького біатлоніста Оле Ейнара Бйорндалена, який виборов чотири (!) золоті медалі. Останню з них він виграв, виступаючи за команду своєї країни в естафеті 4х7,5 км разом із Хальвардом Хенвольдом, Фроде Андерсеном та Егілем Єйланном.

Є чим похвалитися і чарівній хорватці Яніці Костелич, яка до своїх золотої та срібної медалей додала ще одне «золото» у спеціальному слаломі.

Щасливим став позавчорашній день для олімпійців США та їхніх прихильників. Американські атлети здобули три найвищі нагороди ігор: представники скелетону Джим Ші та Крістін Гейл і Аполо Оно, який був кращий на дистанції 1500 м у змаганнях з шорт-треку.

На фініш естафети 3000 м (шорт-трек) першими прийшли спортсменки Кореї.

Був і світовий рекорд. Знову іменинниками почувалися представники ковзанярського спорту. На дистанції 1500 м німкеня Ані Фрізінгер показала результат — 1.54,02 і, зрозуміло, отримала золоту олімпійську медаль.

А головною сенсацією дня на Олімпіаді стала поразка у чвертьфінальному матчі хокейного турніру чоловіків одного з фаворитів — збірної Швеції — від білорусів — 3:4.

Результати інших матчів такі: Росія—Чехія. 1:0 (усе вирішив влучний кидок Максима Афіногенова). США—Німеччина. 5:0. Канада—Фінляндія. 2:1.

Отже, у півфіналах (сьогодні) зустрінуться: Росія—США, Канада—Білорусь. Такий успіх наших північних сусідів декому видається надто сенсаційним. Справді, виграш у шведів нагадує казковий подарунок. Але просто так на цьому світі нічого не відбувається. До такого результату призвело чимало чинників. А головний серед них той, що в Білорусі про хокей піклуються всі, і насамперед держава та її перші особи. Недарма у цій країні регулярно зводять суперсучасні льодові палаци, якнайсерйозніше розвивають дитячий хокей. Вкладені у справу праця і кошти починають відповідно впливати на результати. Тому ми бачимо Білорусь у квартеті найсильніших на Олімпіаді.

На знімку: *герой Солт-Лейк-Сіті, гордість Норвегії Оле Ейнар Бйорндален.*

Нічийний синдром

Футбол. **Ліга чемпіонів. Другий раунд. Третій тур.**

Група А. «Боавішта» (Португалія) — «Баварія» (Німеччина). 0:0.

«Нант» (Франція) — «Манчестер Юнайтед» (Англія). 1:1. **Молдаван, 8 — ван Ністелрой, 90, з пенальті.**

«Манчестер Юнайтед» — 5 очок, «Баварія» — 5,«Боавішта» — 4, «Нант» — 1.

Група В. «Барселона» (Іспанія) — «Рома» (Італія). 1:1. **Клюйверт, 82 — Панучці, 57.**

«Ліверпуль» (Англія) — «Галатасарай» (Туреччина). 0:0.

«Барселона» — 5, «Рома» — 3, «Галатасарай» — 3, «Ліверпуль» — 2.

Четвертий тур у Лізі чемпіонів відбудеться 26—27 лютого.

Добірку підготував Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку АП: *щасливий ван Ністелрой, який врятував «Манчестер Юнайтед» від поразки, приймає поздоровлення від колег — Гарі Невілла та Девіда Бекгема.*

Уже вечоріє...

Замість рецензії на книгу Марії Матіос «Нація»

Ще коли привезли мені на Святвечір Вашу книгу, люба Маріє, як хотілося з Вами побачитися! Навіть дужче, ніж після отієї повісті в журналі Михайла Шевченка «Криниця». Я й тоді не втримався і написав Вам, Незнайомці, бо Ваша проза нікого не може лишити байдужим: вона зачіпає, чи, як написали б Ви, «заторкує» дуже болючі, вразливі місця в наших душах! При умові, що вони у нас є...

Хотілося б почати з назви. Мені тепер дуже багато шлють книжок, виданих власним коштом чи з помочі спонсорів — «з обмеженою відповідальністю» і за зміст, і за художній рівень. Та Ви це знаєте чи не краще за мене. Одна ось учена дама назвала свою книжечку-метелик «Я рождаю миры!». Чи не здається Вам, Маріє Матіос, велемовно-перебільшеною і назва Вашої строгої, вельми талановитої книги? Тим більш, що йдеться про Гуцульщину. Невже гуцули — Нація, а не народність, загублена з часів татарщини й монголів у Карпатах?

Кому ж з нас треба поминати всує цю високу субстанцію? Адже Бог заповідав: «Не поминайте ім'я моє всує!» Я, вихований Ярославським-Губельманом у дусі «релігія —опіум для народу!», не можу лицемірно прикидатися віруючим, напоказ хреститися й ставити свічки. Але шаную православну віру моїх батьків, дідів, прадідів! І все ж не можу не зауважити: у Ваших творах надто багато церкви, віри, Бога! Так воно, мабуть, і є насправді — серед гуцулів я жив трохи, коли ми в Жиб'єму знімали з Параджановим та Іллєнком «Тіні забутих предків», які я приніс на кіностудію і буквально змусив Параджанова прочитати, а його вже мали вивести з гільдії режисерів за невдалі й безпорадні три фільми, зняті за бездарними сценаріями. Одначе, люба моя Маріє Матіос, оця набожність упереміш з ненавистю і закликами до помсти, лицемірством, викликає спротив, навіть відразу! Ось, для прикладу, лист Толстого ще 1901 року: «Вы говорите, нельзя любить Ирода? Но Вы знаете и я знаю, что нужно его любить. Вы знаете и я знаю, что если я не люблю его, то мне больно». А це ж про Ірода, що нищив немовлят і обезглавив Іоанна-Предтечу!

А ось Ваші екзерсиси: «І жадоба помсти. Нескінченної, чорної помсти, кривавої бойні... за правду, яка вже не знає прощення й помилування. Бо кров тече потоками, криваві сльози стікаються морями, і ніхто не дає ані спину, ані стриму...». До кого й до чого ці запізнілі заклики? Куди Ви кличете свою націю? Не йдеться тут про правих чи винуватих, про кривдників і месників, бо й ті, і другі давно повмирали, хто від кулі, а хто від старості. Не йдеться тут і про всепрощенство! Але пам'ять людська невже дана для виколисування помсти? «Зуб за зуб і око за око!» — постулат Старого заповіту, проти якого виступив Христос. Саме за це його й розіп'яли!

А кого закликаєте розіп'яти Ви? Через півстоліття! Коли треба згуртувати Націю проти новітніх фарисеїв. Ваша проза вражає справжністю. Тому, коли я читаю всі, без винятку, Ваші новели, що склали цю книжку, мені здається: Ви самі й досі сидите у схронах і закликаєте всіх — з «гверами» і без «гверів» — знову в схрони, і мстити, мстити! Кому?! «Ястребків» давно вже немає. Вже й земля за ними запалася. І мовчати можна. Хоча б тому,

що з Україною зараз зроблено ще страшніше!

То «будували», а тепер взялися «розбудовувати», як кажуть не вельми відзначені тонким слухом на Слово! І всі услід за ними: «Розбудовувати!» Тобто руйнувати збудоване? Чи як? От і дорозбудовували Україну до нитки! Та все валите на «колишніх». А «третіх», під носом, не бачите! Вони ж на виду, можу перелічити. А ви все валите на «комуняк»! Чи не час Вам, розумній, високоосвіченій, талановитій людині побачити справжніх грабіжників, фінансово-економічних кілерів, а не повторювати старі й заялозені гасла й звинувачення?!

Борис Олійник он давно назвав «третіх» і «колону нумер п'ять»! Але ж його не читаєте, бо він, бачте, «комуняка»! Очолювати постійну делегацію Верховної Ради в Раді Європи і навіть бути її віце-президентом можна, а щоб тебе читали у рідних пенатах — зась! Оце ж ми і є, малороси, ще якесь там чортибатькаказна що, а не українці, не Нація, про яку у Вас, Маріє, так болить серце, і тяжкі думи обсідають Вашу мудру жіночу голову, і Ви часом здаєтеся мені справдешнім мужчиною — чи з «гвером», чи з Пером. Бо володієте словом віртуозно: малюєте людину одним мазком, і її не сплутаєш ні з якою іншою!

Давно вже я не читав такої правдивої, аж жорстокої, м'язистої прози! Вона беззахисна, мов дитя: про неї — і про Вашу, й про мою прозу хто що схоче, те й скаже. Але існують критерії вічні й нетлінні! Та найвищий критерій — правдивість і художня досконалість! Тут Ви досягли таких висот, що я забував навіть Ніцше, якого читаю ночами.

Думалося мені, читаючи Вас, про Коцюбинського, що написав про Гуцульщину чи не найкраще, і про Стефаника, котрий, піднявшись до європейських вершин, так і вмер гуцулом. Йдеться не про наслідування, а про рівень художності й моторошної правдивості, що є на кожній Вашій сторінці. Ми забуваємо, що є велика література, подібна до піраміди Хеопса, якої ми не бачили, і, може, тому вона здається нам неосяжною, а ми лиш метушливі комахи біля підніжжя її Величності Літератури. Чи поклоняємося ми їй? Чи не забуваємо її вершин? Все частіш думаю про це, читаючи безпідставні вихваляння на адресу претендентів на найвищу літературну відзнаку. Можна сказати Вашими ж словами, Маріє: «Людина слаба!» Ви сказали це у своїй книзі — то саркастично, то поблажливо, а то й іронічно. Але повірте старому вовкові: не до іронії буває, коли читаєш, ніби немиту овечу вовну жуєш, а твій улюблений товариш — вимогливий колись до себе й до тебе, раптом видає паспорт на безсмертя: «Тисячу літ до ім'ярек і сто років по ньому ніхто не витворятиме з українською мовою того, що витворяє він!».

Та хіба ж таки мова, наша мучениця, лагідна й прекрасна, надається до якихось витівок?! Хіба не є вона святинею, яку нам заповідано оберігати, а не бавитися нею?! «Розкішною» названо в анотації Вашу мову, Маріє, цілком заслужено. Хоч у ній вчувається надлишок гуцульської говірки, але чуття міри ніде не зраджує Вас. Це так само природно, як мова героїв Шолохова. Здається, дочитавши Вашу книгу, я знову побував у Жиб'єму, в Косові, у столітнього Ватага, про якого написав спершу новелу, що вийшла в «Литгазете», на жаль, названа не «Ватаг», а «Старик», а потім вивів його в романі «Хто твій друг». Гуцульщина й Карпати виграють веселкою у Вашій суворій, навіть жорстокій книзі, яка, може, й справді тягне на «Націю»? Бо де наша нація? Може, на Хрещатику? Чи в зросійщеному моєму рідному колишньому Дикому Полі? А може, й справді сховалася за Черемошем, у розкиданих по засніжених Карпатах обійстях гуцулів? Хто знає...

У дивний унісон з Вами звучить мені Ніцше: Що? Ти ще живий, Заратустро? Навіщо? Для чого? Чому? Де? Як? Чи не глупота продовжувати життя?

Ех, друзі мої, це вечір допитується так через мене. Простіть мою печаль! Настав вечір; простіть мені, що настав вечір! Так казав Заратустра.

А я кажу Вам, Маріє: ніч настає над Україною! Чи, може, найтемніша година. Як у горах перед світанком. Братаймося! Шукаймо не того, що нас роз'єднує, а те, що об'єднає нас на путі спасіння і Нації, і Держави! З усіма моїми незгодами я полюбив Вашу прозу і буду щасливий привітати Вас з Шевченківською премією, яку Ви дійсно заслужили!

Олександр СИЗОНЕНКО.

Націє, прокинься!

Спроба батога — ось чим є «Нація» Матіос

Погляд літературознавця

Чи характерне для українців уміння мислити себе інтегрованою нацією? Чи є ми такою нацією? Чи маємо підгрунтя, щоб бути нею? Ствердну відповідь на це запитання дає Марія Матіос своєю новою книжкою «Нація».

Це — удар і виклик. Викрик душі, скараної політичними буфонадами, абсурдом сьогоднішнього і примарою завтрашнього дня. Тепер, коли знову вирішується доля нації, кожен українець відчуває власну безпорадність саме через відсутність єдиного зв'язку. Ця безпорадність викликає бажання вдарити. Батіг — а що ще може отямити раба? Чи можна взагалі пробудити в ньому гідність і гонор причетності до власної нації?

Спроба батога — ось чим є «Нація» Матіос.

Давши іронічну назву двом розділам книжки: «Едем» і «Happy Nation», Марія Матіос показує причини трагедії українського Едему-Раю: вони не тільки зовнішні (чужинці, більшовики-москалі), а й глибинно-психологічні, на рівні менталітету.

Відомо, що Україна-Едем — це головний образ Шевченка, його ностальгія за єдиним раєм — Україною. Парадокс у тім, що ця Україна реально існувала й існує! І стукає в серце кожного: прокинься!

Едем-Україну «злії люди» продумано нищили в 33-му, 37-му, 47-му. У 50-х роках пішла під укіс Україна Франка і Кобилянської — не випадково згадується про них на перших сторінках повісті «Просили тато-мама», що відкриває книжку. Горда в етнічній самоідентифікації, свідома національних засад буття, Західна Україна постає через призму бачення Марії Матіос героєм, який обирає між смертю та рабством перше.

У новелах зустрічаємо два типи реакцій, властивих істинному українцю, — козацько-авантюрний тип та стиль утаємниченого існування, що супроводжується відступом у себе, звуженням сфери контактів зі світом. Схоже, що Марія Матіос схиляється саме перед героїкою буденного чину людини, котра робить свій громадянський вибір. Для неї важливо, що це не вибір приреченого, який підставляє голову своїм ворогам. Рідкісний в сьогоднішній літературі випадок: письменниця дає позитивного героя-українця, власне, творить міф нації. Дія і натиск, мудрість і розрахунок, впертість і громадянська мужність — а поза тим всім, як опора, як підгрунтя міфу — віра, правда, любов. Бог і Україна.

У тій безмірній любові до свого світу правда була одна — захистити, зберегти все наше від чужинців-зайд. Тому зрозуміла логіка людей, які складали моноліт нації: чому повинна заїжджа вчителька з іншою ментальністю «вчити наших дітей, що Бога нема і нема України?» («Просили мама-тато»). Чому тутешні газди мають десь пасти білих ведмедів? Чому «ще пару років тому вони тут були господарі. А тепер — дикі звірі, негодовані, незігріті»? (там само). І далі: «прийшли, перебрані у наших ці, що й добре говорити по-нашому не вміють», «заготівельники душ людських»...

А створене «заготівельниками» суспільство маргіналів стало тотально обдуреним суспільством. І найбільша трагедія українця в тому, що він дозволив і дозволяє й далі обдурювати себе.

Happy Nation сьогодні — це ошукана нація. Годі докопуватися причин: довірливість чи вигода керували людьми, благородство на межі пофігізму чи жадібність у сплаві з комбінаторикою зиску, але в основі всього, очевидно, стоїть їхній страх, їхній сумнів у непорушності істин свого єства, свого світу. Сумнів як гріх. Хисткість як відкриті ворота для ворога. Оповідання «Признай свою дитину» — своєрідний символ сумніву, який нищить особистість і націю, сумніву, що вносить деструкцію у свідомість й іржею виїдає гармонійний світ.

Світ Happy Nation має всі шанси стати імітацією, сурогатом — блідою проекцією вигнаної з Раю людини. Хоча, ні — він має й інший шанс: вольовим зусиллям піднятися на вищу сходинку і, всупереч нав'язуваному вкотре ярму, стати НАЦІЄЮ.

Не виключено, що для цього потрібен поштовх. Удар. Грім з неба, котрий змусить ожити інертну масу людей, покликаних бути нацією. Не виключено, що для цього потрібна серія інтегративних ударів. І те, що вони зустрінуть спротив, стане добрим знаком.

Що відстоювати тепер маргіналам, затертим на перехресті культур? Розгубленим, роздвоєним, не здатним до відтворення цілісної тканини духовного буття народу. Повертатися до витоків, коли все довкола поспішає в невідомість глобалізації? Відтворювати архаїку а-ля «шароварщина»? Як віднайти себе і заповнити зяючу порожнечу в душі на місці вирваного кореня традицій? Видається, Марія Матіос дає відповідь на ці запитання: знати. Пам'ятати. Прийняти в себе історію свого народу як частину власного життя.

Леся ГЕНЕРАЛЮК,
кандидат філологічних наук.

Оголошення

Чи замерзне «Весна-3» навесні?

або Чому інвестор ображений на місцеву владу

Економіка

24 січня «Голос України» розповідав про здобутки інвестиційної фірми «Vi HONG» на теренах Подільського краю. А сьогодні ми хотіли б зупинитися на окремих проблемах підприємства.

За старих часів нам не раз розповідали, як у капіталістичному світі конкуруючі фірми поглинали одна одну. Одна з таких технологій яскраво «засвітилася» на теренах Зборівського району Тернопільської області. І сьогодні постає запитання: чи будуть збережені робочі місця? І чи чесно поставилися до добрих намірів інвестора українські партнери?

А починалося все традиційно та несподівано для партнерів. 17 травня 2001 року Харківська фірма М перерахувала 500 тис. гривень КСП «Зарудянське» за приміщення колишнього громадського центру, хоч райдержадміністрацію голова КСП «Зарудянське» інформував інакше — ніби довгобуд купує львівська фірма «Світоч». Хоч би як там було, а райрада угоду купівлі-продажу без вивчення схвалила.

Вибухом бомби ця оборудка в районі не стала, бо мало хто про неї відав. Шокувало це тільки засновника спільного українсько-в'єтнамського підприємства «Весна-3» (Заруддя) Тран Ван Вана. Виходило, що продали разом із приміщенням і «Весну-3». І хто продав? Компаньйон по товариству, один із його співзасновників — КСП «Зарудянське» в особі голови правління Б. А. Дідушка. І кому продав? Конкуренту!

Уже через кілька днів після цієї оборудки директор фірми М письмово нагадав як власник приміщення, що має намір використовувати його відповідно до своєї діяльності і пропонує до 30 травня 2001 року припинити виробничу та іншу діяльність у згаданих спорудах і вивільнити їх.

Після такого перебігу подій СП «Весна-3» звернулося до господарського суду Тернопільської області з проханням визнати договір купівлі-продажу приміщення незавершеного будівництва від 17 травня недійсним. У ролі відповідачів були харківська фірма і зарудянський колгосп — (аж незручно й вимовляти) один із співзасновників СП «Весна-3»! Господарський суд позов «Весни-3» задовольнив, а згаданий договір купівлі-продажу визнав недійсним — як такий, що укладений всупереч чинному законодавству України.

Це рішення було ухвалене в липні. Та вже 6 листопада рішення господарського суду Тернопільської області скасували і прийняли нове — на користь конкурента. Щоб закрити тему взаємних судових позовів і касаційних скарг, додамо, що спільне українсько-в'єтнамське підприємство товариство з обмеженою відповідальністю «Весна-3» (воно досі так і називається — спільне) зі свого боку подало касаційну скаргу на постанову Львівського апеляційного господарського суду України. Тепер слово за Вищим господарським судом України.

Та поки що погляньмо, чому дало тріщину (а може, й розбилося, ніби глиняний горщик) ділове українсько-в'єтнамське партнерство на рівні села і району.

На наш погляд, внутрішній конфлікт між співзасновниками спричинила українська сторона з мотивів, про які ніхто не хоче уголос і офіційно казати...

До цієї думки підштовхує ціла низка чинників. Зверніть увагу. Інвестор вклав великі кошти на перепланування, добудову і пристосування для встановлення технологічних ліній згідно з розподілом статутного внеску — 10, 30 і 60 відсотків. Отак в мирі та злагоді й працювало це СП три роки. Без будь-яких правових претензій один до одного серед засновників. І раптом усе розпалося: приміщення, в якому розгорнула виробництво «Весна-3», 17 травня продано харків'янам. Щоправда, гроші (а це 500 тис. грн.) осіли в чиїхось сейфах і до КСП «Зарудянське» не дійшли.

У зворотному порядку 28 вересня 2001 року КСП «Зарудянське» виходить із складу засновників СП «Весна-3». Вже після того, як було продане спільне майно. У цих подіях було б усе зрозуміло і законно, якби вони відбулися за логічним сценарієм: спочатку вийшов із товариства, а потім продав своє майно.

А тут усе чинилося навпаки, як у кривому дзеркалі. І щоб акція отримала і певну громадську підтримку, 6 листопада кілька десятків працівників зарудянських господарств (їх уже там кілька — спадкоємці колгоспу) пригнали трактори, вклали борони зубцями догори, заблокували в'їзд до «Весни-3». Одне слово, пікет. Мітинг. Бунт.

— Віддайте наші гроші! — вимагав гурт.

— Про які гроші мова, і — від кого? А головне — за що?

— Рішенням зборів КСП, — каже головний бухгалтер Павло Максимович Доскоч, — було вирішено продати приміщення того комплексу. Покупець знайшовся — ми й продали.

— Але ж, — кажемо, — незаконно. «Зарудянське», яке є тільки на папері, продало комплекс спільної власності 17 травня, а вийшло з товариства як співзасновник «Весни-3» тільки 28 вересня...

— А що нам залишалося робити? Казали не раз в'єтнамцям: платіть щось за оренду — по гривні за квадратний метр.

Отож спочатку на пікетуванні, а потім у конторі господарства була згадка про оренду. Чи правомірна вона? І неюрист розуміє: неправомірна. КСП у товаристві зі своїм майном — тоді про яку оренду можна казати? У даному разі може йтися про розподіл прибутків між засновниками згідно зі статутом. І варто особливо підкреслити, що «Весна-3» добросовісно сплачувала колгоспові частку прибутків. З другого боку, якщо КСП вийшло з товариства зі своїм майном і продало його — тоді кому платити? Виходить так: квартира продана, а за неї, продану, в квартирантів ще й платню хотіли б брати. Чи буває так?

Важко передбачити подальший розвиток подій. Чому? Тому що стільки незаконних кроків у цій історії зроблено українською стороною, що створився вже клубок проблем. Наріжним каменем у ньому стало порушення Закону України «Про власність», де ст. 48 забороняється реалізація однією стороною об'єктів спільної власності.

Гордіїв вузол іще ніхто не розв'язував — його розрубували. Чи зробить це керівництво району в межах своєї компетенції і в межах закону, чи арбітражний процес тягтиметься роками — побачимо.

Під час зустрічі запитали у Тран Ван Вана: «Чи ви хотіли б залишитися працювати в Заруддї?»

— Звичайно, хотів би. І розвивати виробництво, розширювати його, збільшувати кількість робочих місць. У Заруддї і в Зборові — також. Бо тут уже багато моєї праці вкладено. За три роки сформувався трудовий колектив, який я люблю і поважаю за працьовитість, ми вийшли на третє місце у районі за сплатою податків до бюджету, за минулий рік фабрика збільшила виробництво удвічі, удвічі збільшили кількість робочих місць. Наша вермішель швидкого приготування і смакові приправи «Vi HONG» уже добре зарекомендувала себе по всій Україні. І вірю, що ми й надалі залишимося тут працювати, вірю, що закон переможе!..

Та чи співпадуть бажання з реаліями дня? Важко передбачити подальший перебіг подій. Навіть голова райдержадміністрації Ярослав Дерев'яний на місці не може щось чітко і визначено сказати. Тож глибоко переконані: ситуацією, що склалася навколо зарудянської «Весни-3», в районі найбільше занепокоєні лише ті, хто працює у «Весні-3». Бо конкурентна боротьба споріднених фірм найболючіше вдарить саме по них реальним безробіттям. Водночас районну владу сьогодні передусім турбують вибори, а не те, за що житимуть чотириста сімей зборівчан. Хоча вихід із кута економічних проблем — то неабиякий чинник і виборчого процесу.

Кость ВАЛІГУРА,
Михайло ВАСИЛАШКО.
Тернопільська область.

Оголошення

Гранди балету в компанії Вагнера

 Гастролі

Міжнародний арт-проект «Гранди мистецтва в Києві» після деякого затишшя знову змусив говорити про себе. В рамках проекту (вчора й сьогодні на сцені Російської драми) представлено балетну виставу за мотивами опери Вагнера «Трістан і Ізольда». Режисер Марсіо Ауреліо, танцюють Марсія Гайде та Ізмаель Іво, постановка «Театергаус», Штутгарт (Німеччина).

Обоє танцівників родом з Бразилії, але відомі далеко за її межами. Приміром, Ізмаель Іво працював у США, в Німеччині з хореографом Йоганном Кресніком та японцем Йошіо Амагацу. Співпраця з різними хореографічними школами, відкритість до чужих культурних традицій не в останню чергу властива артистові завдяки його афро-бразильському походженню. Зі своїми соло-програмами він гастролював по всьому світу. Понад десять літ Ізмаель — художній керівник фестивалю «Міжнародний тиждень танцю» (Відень). Відновивши співпрацю з «Театергаусом» Штутгарта, 1999 року в партнерстві з Марсією Гайде він створив «Трістана і Ізольду». Партнерство триває (виставу «Аура» створено на замовлення Муніципального театру балету Ріо-де-Жанейро, а для віденського «Штадтхалле» поставлено «Джунглі Амазонки»).

Марсія Гайде вчилась у Лондоні, виступала в Ріо-де-Жанейро. 1961 року вступила до Штутгартського балету, де здобула славу однієї з найобдарованіших танцівниць свого покоління. Марсія Гайде надихала на нові постановки таких славетних хореографів, як Кранко, Міллан, Бежар, Ноймайєр. Сама керувала Штутгартським балетом (1976—95), а тепер знову повертається на сцену як балерина.

Отже, «Трістан і Ізольда» — перша спільна театральна постановка Марсії Гайде та Ізмаеля Іво. Їм, власне, і належить ідея балетної інтерпретації відомої опери. Стара повість про любов, смерть і зраду послужила танцівникам канвою для власної розповіді про пристрасть та кохання. Проте їхня танцювальна інтерпретація цієї опери (найрадикальнішої у Вагнера) не ілюструє старий сюжет, а використовує його як тло для самостійного тлумачення теми кохання. Тут цікавий насамперед не фінал, а шлях до тієї неп-роглядної ситуації, у яку потрапляють герої, пошук відповіді на запитання: чому часто здійснення всіх мрій та бажань може зазнати краху.

«Творчість та біографії обох всесвітньо відомих виконавців — Марсії Гайде та Ізмаеля Іво — аж ніяк не мерхнуть перед усталеною традиційною інтерпретацією ролей, а навпаки, вирізняються своєю оригінальністю: двоє зрілих, норовливих людей, дві сильні особистості з власним досвідом та роками сформованими моделями життя конфронтують одне з одним, намагаючись усе пережити по-новому. Незважаючи на крах, покладене на музику ідеалізоване «чисте кохання» трактується як утопія, яку обидва виконавці мають прожити і втілити в танці.» Так недавно писав німецький рецензент. А ми маємо змогу це побачити.

Іван ГУЛЯЙ.

На знімку: Марсія Гайде та Ізмаель Іво у балеті «Трістан і Ізольда».

Лаконічність — сестра таланту, але не тотожність

 Фестивалі

Дві короткометражні стрічки молодих українських режисерів брали участь у програмі Міжнародного кінофестивалю короткометражних фільмів у Клермон-Феррані (Франція). Однак фурору не справили. Раніше чорно-біла історія кохання українки до француза «Паперові клопоти» Богдани Смирнової та десятихвилинний потік свідомості «Кому не спиться глупої ночі» Володимира Дощука дебютували у програмі Київського міжнародного кінофестивалю «Молодість». Але без особливих овацій.

Наша «Молодість» усе-таки заявила про себе в Клермон-Феррані. Одразу три призи фестивалю (приз преси, приз кінематографістів та приз дитячого журі) отримав фільм «Чоловіча справа» польського режисера Славомира Фабіцького, який виборов на останньому фестивалі в Києві Гран-прі та приз глядацьких симпатій. Крім того, головного призу журі в номінації «Міжнародний конкурс» було удостоєно півгодинну роботу датського режисера чеського походження Ніколая Арсела «Остання симфонія Войзека».

Олег БАЙДА.

 Миті

Джорджа Майкла люблять навіть злодії

Днями злодії неабияк «потрясли» британського співака Джорджа Майкла. Непрошені гості забрали із його будинку в Хемпстеді (захід Лондона) цінних речей щонайменше на 200 тисяч фунтів і, на довершення всього, викрали його автомобіль вартістю 80 тисяч фунтів.

Марки від Маккартні

Пол Маккартні відкриває публіці ще один бік своєї творчої натури: у червні в продаж надійдуть поштові марки, дизайн яких було розроблено екс-бітлом. Весь наклад «авторських» марок буде розпродано філателістам. Прибуток від акції сер Пол Маккартні спрямує у фонд кампанії на заборону протипіхотних мін.

 Десята муза: історія

2. Б'ють і по «Паспорту»...

Так сказав, перефразувавши відомий іронічний вислів, знаний кінорежисер Георгій Данелія, з яким випало одного разу зустрітися у Всесвітньому клубі одеситів. І розповів про колізії, що супроводжували за компартійних часів вихід у світ його кінострічки «Паспорт».

Цього епізоду в екранному «Паспорті», хто пам'ятає, немає. А був — і в сценарії, і в першому варіанті стрічки. У далекому гірському селищі Телаві лунає телефонний дзвінок, героя фільму кличуть: «Там тебе якийсь Ісаак з Ізраїлю запитує!» Той сполохано відповідає: «Немає мене, немає!». А що жоден з кінофільмів тоді не виходив без санкції «компетентних органів», то переглянули вони і «Паспорт». Та й запитують режисера: «Це що ж, ми боїмося, коли нам телефонують з Ізраїлю?». А він узяв та й сказав: «Особисто я дуже боюся!». Настав час відсилати стрічку на міжнародний фестиваль, а «компетентні» вимагають переозвучити «сумнівну» сцену. Повпирався-повпирався режисер і здався. Інакше не бачити б «Паспорту» отого фестивалю.

— Щоправда, — зізнається режисер, — на душі після цього було так тоскно, що, прийшовши увечері додому, напився і велів матері на всі дзвінки відповідати: «Його немає!».

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Спортивний танець буде олімпійським

Бальний спортивний танець, який набуває дедалі більшої популярності в Україні, активно виходить на міжнародну арену. Попереду визнання цього жанру хореографічного мистецтва і спорту як нового виду олімпійських змагань.

Київська муніципальна українська академія танцю, що виховала чемпіонів та призерів світу й Європи зі спортивних бальних танців, під патронатом і за підтримки київського міського голови Олександра Омельченка та Асоціації діячів хореографічного мистецтва Національної Всеукраїнської музичної спілки створили Міжнародний центр сучасного танцю.

Презентації передували відкриті Міжнародні змагання зі спортивного танцю на Кубок київського міського голови, що відбулися у великому залі Національної музичної академії і зібрали понад 200 учасників із семи країн світу.

Вл. інф.

 Теле

Спецпроект у справі Миколи Солтиса

Микола Солтис — українець, вбивця, емігрант. Чи пов'язано це? Розслідує у своєму спецпроекті Ольга Герасим'юк на каналі «1+1». Убивства, скоєні Миколою Солтисом, сколихнули весь світ. Український громадянин (указ про його вихід із громадянства не було підписано), який емігрував разом із родиною до США, не маючи на те певних мотивів, убив шістьох родичів, зокрема тирічного сина та вагітну дружину.

Ольга Герасим'юк вважає, що цей злочин різко вплинув на сприйняття іміджу України в очах світової спільноти. Солтис належить до хвилі нової еміграції. Його злочин одразу пов'язали з національністю. За словами журналістки, яка проводила розслідування, цей факт позначився на наших американських співвітчизниках — багатьох із них звільнили з роботи.

У пошуках правди знімальна група «1+1» виїхала до США. У Сакраменто, де мешкав Солтис із родиною, Ользі Герасим'юк вдалося зустрітися з членами сім'ї вбивці, що залишилися в живих, із сусідами, представниками місцевої Феміди, які ведуть справу. В цьому журналістці сприяли посольство України у Вашингтоні та особисто генеральний консул Валентин Наливайченко.

Як розповіла журналістка, дізнавшися про трагедію, представники преси просто почали облогу будинків наших співвітчизників. Знімальна група українського каналу повернулася до Києва. А через кілька днів при загадкових обставинах в американській в'язниці помер Микола Солтис.

Це незвичайний спецпроект не лише з практично безпрограшної сенсаційної теми, а й за інтерпретацією того, що сталося. Ольга Герасим'юк вважає, що міф про Солтиса створено у нас, в Україні. Багато що вигадали журналісти.

Ольга ВАУЛІНА.

Редактор номера Іван ІЛЛЯШ.
Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Людмила КОХАНЕЦЬ, Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописи не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955. Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України».

Зам. 0311036. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Засновник і видавець – Верховна Рада України